فکرمې سندره شوه

ژوند له یې د امن ساز راوړے دے
فکر ته مې اوگورئ سندره شوه

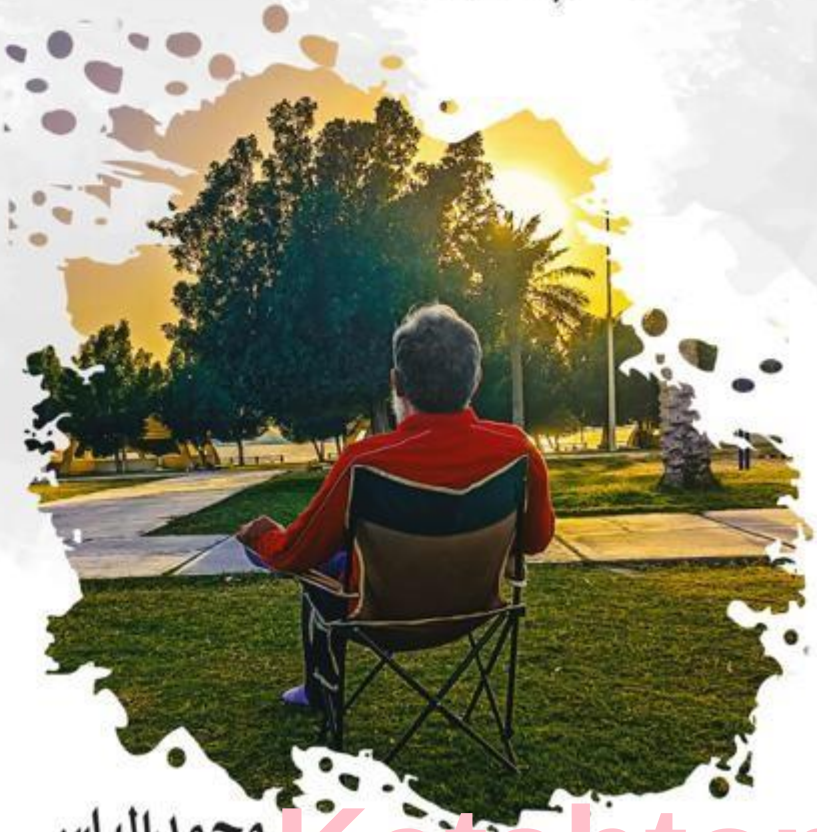

محمدالیاس

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

(c) ketabton.com: The Digital Library

فکر مې سندره شوه

محمد الیاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول حقوق دَ شاعر سره خوندي دي

دَ کتاب نوم ـــــ فکر مې سندره شوه
ليکونکے ـــــ محمد الیاس
موبائل ـــــ 03462860464
اي ميل ـــــ milyaskhan37@gmail.com
تعليم ـــــ ماسټر ميرينر
پيشه ـــــ جهاز راني
استوګنه ـــــ طوطه کان ملاکنډ
چاپ کال ـــــ ۲۰۲۳
شمېر ـــــ ۵۰۰
چاپ خانه ـــــ اعراف پرنټرز محله جنګي پېښور
کمپوزر ـــــ رضوان الله مومند
۰۳۴۰-۹۴۹۷۲۸۰
ټائټل ـــــ سجاد روغانے
بيعه ـــــ ۵۰۰ روپۍ

د ليکوال چاپ کتابونه
شورمې د قلم په ژبه راوله
د رڼا رنګونه

د موندلو درک:
❖ طوطه کان ملاکنډ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترون

د ښاغلي رحمت شاه سائل په نوم

محمد الیاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

سر لیک

شاعري یوداسي فن دے چې انسان په کښې د معاشرے د اصلاح سره سره د خپل ژونداو چاپیرچل د مختلف حالاتو , واقعاتو, احساساتو, خواهشاتو او جذباتو د څلا اظهار په دومره اثرناکه او جادوناکه ډول سره کړے وي چې قلم ورته د لیک په ارمان شي ۔

دغسې زما قلم هم زما د ژوند د مختلفو حالاتو , واقعاتو خواهشاتو, احساساتو او جذباتو د ظاهرولو او د خپل ضمیر د اواز پورته کولو په لړ کښې د شعورد دریاب نه د لاشعور سمندر ته قدم کوز کړے دے کوم چې ستاسو د وړاندې دے۔

هسې خو ما د دغې سمندریز خیالونو د احساس د ښکاره کولو خپل پوره پوره کوشش کړے دے، خو بیا هم که څۀ کمے کوزے په کښې راغلے وي نو زۀ د هغې بخښنه غواړم، ځکه چې انسان د خپله وسه پورې پړ وي او ما خپل پوره وس کړے دے ۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خپل دغه کتاب کښې ما هغه پخوانۍ د هلکوالۍ غزلې او نظمونه هم چاپ کړي دي کوم چې ما په اولني دوو کتابونو کښې په دې وجه نه وې چاپ کړي چې ګڼې د اولس د پاره پکښې څه خاص پیغام نشته - خودا ځل چې مې پوره پنځلس شل کاله پس بیا اولوسته نو په دریم کتاب کښې مې د شاملولو فیصله اوکړه ځکه چې ما پکښې د اولس د پاره څه نه څه پیغام اولیدو

زه هیله لرم چې زما دغه زیار به یو خوا د پښتون اولس د فکر ترجماني اوکړي نو بل خوا به د پښتو ادب جولۍ هم څه نه څه فراخه کړي.

پاتې شوه دا خبره چې زما دا کتاب څومره معیاري دے نو په دغه اړه زۀ د خپل لیک د ښه او بد اړخونو ښکاره کولوذمه واري په ګرانو لوستونکو باندې پرېږدم ، چې هغوي څۀ فېصله کوي،

د الله په امان۔

ستاسو د رائې په انتظار
محمد الیاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

لويه خدايه

دواړه يو ځائے مې په زړۀ کښې رازرغون شوه
اوس علاج به مې د غم که د مستۍ کړم

د حجاز د تلو اسباب هم راله جوړ کړه
چې مئين دې په دا هسې رنګ هستۍ کړم

قطعه

عملونه ئې تباه شي برباد راشي
چې د چا په قول وفعل کښې تضاد راشي

د حيا نه مې تندے سجده کښې پريوځي
چې په نيمو نيمو شپو کښې دې ياد راشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بې ننګه دې بې پته بې هنره شوه
ځکه راګوزار مې د نظره شوه

ژوند له ئې د امن ساز راوړے دے
فکر ته مې اوګورئ سندره شوه

ښکارې په وعدو خپله ستومانه ده
بانې کوې اوس نه راځې منکره شوه

زۀ به ئې لاهور په شوندو ښکل کړمه
دوې که زما ځار د پېښوره شوه

زۀ هم پسې داسې لېونے یمه
دا چې خنګ زما پسې اوتره شوه

ځکه هر سړے پرې ساندې سور کوې
ښکارې د الیاس! شان بې ضرره شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

داجي

الله ته درله سوال کوؤم بلها عمر دې ډېر شه
هر ځائے په تا ډاډه یمه بابا عمر دې ډېر شه

امن له په صلح کښې
هم راسره جنګ کښې ئې
ژوند ځکه اسان ښکاري
ته راسره ښنګ کښې ئې

نصیب دې شه سیالۍ دا د خندا عمر دې ډېر شه
هر ځائے په تا ډاډه یمه بابا عمر دې ډېر شه

هر ځائے کښې وینمه ځما د پاره
ځانله دې بیا بیا شر اخستے داجي
په بوډاوالي کښې دې هم په اوګو
زمونږه غم په سر اخستے داجي

اخیر دې هم خائیسته شه په دنیا عمر دې ډېر شه
هر ځائے په تا ډاډه یمه بابا عمر دې ډېر شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د ښه ژوندون سوالونه کوے
ته چې دعا د خدائ په در غواړے
تخت د سلیمان تري راله اوغواړے
هم تري راله بخت د سکندر غواړے

په ژوند رانه خوشحاله شه رضا عمر دي ډیر شه
هر ځائے په تا ډاډه یمه بابا عمر دي ډیر شه

زه چې ورړوکے ووم پیسے مې غوښتے
ستا نه په لار کور او کوځے مې غوښتے
الیاس رالوي شومه ځلمے شومه اوس
ګني لا نور به څه قیصے مې غوښتے

اللّٰه دي درله توان درکړي ربښتیا عمر دي ډیر شه
هر ځائے په تا ډاډه یمه بابا عمر دي ډیر شه

هائیکو

څو ځله مات شوے د وطن آئینه
اللّٰه دي نه کړي چې چوري چوري شے
غتهان غتهان در پکښې ځان ته ګوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زړۀ قـرار زمـونـږه ,,, د زړګـي سـر ورانـوي
ظـالـمـه ولـي رالـه ,,, تـه پـیښـور ورانـوي

پـه یو حـالـت کښـې ,,, دي هم خوښ نـۀ یمـه
زمـا کـافره حجره ,,, مشـرک ممبر ورانوي

د دې نـه ښـه ده ,,, چې کـعـبـه ورانـه کـړي
د بې اسـرې خوښـدو ,,, زړۀ او ځیګر ورانوي

اوس جـوړوي بـه ,,, مـرغـۍ جـالـې چـرتـه
زمـا پـه خـاوره چینـار ,,, زمونږ نختر ورانوي

په څومره ډلو کښـې دي ,,, دا مونږه اوویشـلو
د الیـاس ! قـام قبیلـه ,,, ښـه پـه هنر ورانوي

یادګیرنه ..

د پیښور په پولیس لائن کښې د بمي دهماکې د خبر په اورېدو
۳۱ جنوري ۲۰۲۳ مدینه منوره سعودي عرب

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نوي کال سحره

زړه مې باغ باغ کړه په سيالۍ راوړه د نوي کال سحره
نوے پيغام د خوشحالۍ راوړه د نوي کال سحره

زخمي زخمي پرهر پرهر به نه ئې
مونږ که راوينښ شو در په در به نه ئې
زما په سر به کاروبار شوے وي
ته به راځے خو ته خبر به نه ئې
ته که د امن نه بغير راغلے
د نوي کال نوے سحر به نه ئې

د امن ناوي په ډولۍ راوړه د نوي کال سحره
نوے پيغام د خوشحالۍ راوړه د نوي کال سحره

په هر اړخ او په هر لور غواړم
سوال درنه نه کوؤم په زور غواړم
غم دي د ځان سره سمبال کړه واوره
زه درنه دا ځل تنګ ټکور غواړم
نور ارمانونه مې په زړه کښې نشته
پښتانه سيال په کلي کور غواړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه ارمان راله ډالۍ راوړه　　د نوي کال سحره
نوې پیغام د خوشحالۍ راوړه　　د نوي کال سحره

دا څو نیمګړي حسرتونه زما
پوره کړه دا ځل ارمانونه زما
نوري د غم پټۍ پري نه ایږدمه
ښه دي برڅیره دا زخمونه زما
الیاس امید د خوشحالۍ لرمه
وائې رنګین کړه ماښامونه زما

ډکه د ګلو نه ژولۍ راوړه　　د نوي کال سحره
نوې پیغام د خوشحالۍ راوړه　　د نوي کال سحره

قطعه

تبره ازغي به دې بد زخمي کړي
د ګلاب څانګې ته توپ څۀ له وهې
ګونګټه غلې کښېنه نۀ رسېږې
د اوښ غړانګې ته توپ څه له وهې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

منزل ته رسېدو له قافله چې جوړېده
نیمه کښې ترې پاتې شو قیصه چې جوړېده

خان جې به مخوریز لره کارونه مخکښې اوکړه
سرکاره په پیسو به دې کوڅه چې جوړېده

ژړا په دغې راغله چې د کور خلق پکښې وو
زما د قام د قتل منصوبه چې جوړېده

قرباني دې عبث لاړله ظالمه نیت دې بد وو
د غټ اختر په غوښو کښې حصه چې جوړېده

هاغه ننګیالي یاران مې نشته دے ملګرو
محفل کښې به زما پرې دبدبه چې جوړېده

تا امن یادولو نو ستا سوچ پکښې سنګسار شو
الیاسه! د فکرونو تماشه چې جوړېده

۱۱جنوري ۲۰۲۳--- دمام سعودي عرب

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سـکون وي او قـرار پـه ښـار کښـې ګرځمـه
زه چـې د سـرکار پـه ښـار کښـې ګرځمـه

دا ئـې جـوړې فـیض د عقیـدت د ے چـې
ملنـګ ئـې زه سـردار پـه ښـار کښـې ګرځمـه

مـور رالـه پـه سـر لاسـونه ایښـې دي
زۀ چـې دا ګلـزار پـه ښـار کښـې ګرځمـه

خـدا ے راباندې دومـره مهربانـه د ے
پـلار سـره د یـار پـه ښـار کښـې ګرځمـه

ښـکاري د واپـس تلـو ورځ ئـې راغللـه
الیـاس! چـې ئـې بیمـار پـه ښـار کښـې ګرځمـه

مدینه منوره فروري ۲۰۲۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځائے په ځائے يې زيان داسې راکړے دے
زلفو يې زندان داسې راکړے دے

زه ئې د اولس د زړۀ سلطان کړمه
خوي راله يزدان داسې راکړے دے

کټ کښې چرته کوزه سر ته نۀ کښېنم
خلقو راله شان داسې راکړے دے

مونږ ته ئې د ژوند لاره ښودلې ده
خدا ے راله جانان داسې راکړے دے

تندر د غريب په کور راوارتوي
بخت راله اسمان داسي راکړے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

مـا نـه بغېرژونـد کښـې د بـل چـا نـه شـې
قسـم یـې پـه قـران داسـې راکـړے دے

هر ځـا ے کښـې د امـن سـره یـاد شـومه
ژونـد رالـه تـاوان داسـې راکـړے دے

چاتـه مـې مغـروره سـر راټیـټ نـهٔ کـړو
خـدا ے رالـه ایمـان داسـې راکـړے دے

الیـاس! دوخـت جـابر تـه نېـغ ولاړ یمـه
فکـر رالـه تـوان داسـې راکـړے دے

هائیکو

نـه پـرې د پاسـه د بنګـړو بـه راځـې
نـه بـه سـل پـورې شـې پـه تـا لا لیـه
د خپـل ښـادر سـره چـې خـپې غـزوے

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مـال زمـا هم ســر زمـا ,,, ځـار شـــۀ تر دلبر زمـا
ځار شـــۀ تر دلبر زمـا ,,, مـال زمـا هم ســر زمـا

ځم چې ئې دیدن وکړم ,,, ډېر راته یاد شـوے دے
ډېر راته یاد شــوے دے ,,, هغه د زړۀ ســر زما

بوسې به درنه واخلمه ,,, زړۀ مې درته شوے دے
راشـــه پـه خنـدا خنـدا ,,, خوالـه تـه لړ زر زمـا

مۀ ږده پرې مرهم راله ,,, پرېږده چې بنـۀ اوسوزي
پرېږده چې بنـــۀ اوســوزي ,,, زخم او پرهر زمـا

لر زما هم بر زما ,,, الیاس وایمه بناد دي وي
الیاس وایمه بناد دي وي ,,, لر زما هم بر زما

روټرډیم - هالینډ ۲۰۰۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په سترګو کښې مې سترګو ته مو سېږه چې راځې
په زړۀ مې لکه غشے ورخښېږه چې راځې

زۀ په هر قدم لکه پتنګ به درنه زار شمه
ته لکه د شمعې شان بلېږه چې راځې

ستا د ښائېست غټه نخښه دا ده پښتني
ناز کوه ادا کوه شرمېږه چې راځې

زۀ به مې پرې زړۀ له ټکورونه ورکوم
ته راته د ورايه نه خندېږه چې راځې

پرېږده چې اورونه ئې په زړۀ بل شي نور
رقيب ته مې په لاره کښې ځلېږه چې راځې

لا خو وړه ئې د چا شک دربانديې نۀ راځي
په لاره کښې حېرانه مۀ ودرېږه چې راځې

الياس غونديې کافر ته ئې د ايمان لاره ښودلې ده
په حسن دې غرور کوه نازېږه چې راځې

(c) ketabton.com: The Digital Library

حق او باطل

باطل ته باطل وایم که باطل وي
حق ته حق وئیلے نۀ شم په ناحقه

په حقه که باطل وي باطل نۀ دے
حق ته مۀ وایه باطل ورک شې احمقه

زندګي او بندګي

دومره راته پته ده سجدې ورته کول دي خو
نور ترې خبر نۀ یم بندګي څه ده؟

مینه ده وفا ده که جفا ده تش دردونه وي
لږ مې ترې خبر کړه زندګي څه ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ماته په سرو شونډو کښې بېګا ربه
غلې موسېدلې وو اشنا ربه

هغه طبيب يارمي هم قاتل شولو
جوړ مې شۀ پخپله مسيحا ربه

ولې دې د ميني لېونے کړمه
خلق راپسې کوي خندا ربه

دا د دنياګۍ ميني نيمګړې وي
زۀ به يادؤمه صرف تا ربه

واړه د دنيا خدايان هېر کړمه
په ژبه چې مې راشي الا للّٰه ربه

سترګې که فرعوني مې اشنا لري
زړۀ مې ورته کړے د موسيٰ ربه

(c) ketabton.com: The Digital Library

جبر چې د دې نړۍ نه ورک کړمه
سترګې مې همېش لرې بېنا ربه

ما هم د غني د خیال ملګرے کړې
اے د ستر رحمان او لوړ حمزهٰ ربه

ژوند کښې راله نور او رڼا راوله
اے د تورې شپې او سپین سبا ربه

څوک چې بل له تاسره شریک ګڼي
کېږي پرې قسم دے چې غزا ربه

لږ مقام دې خپل الیاس ته هم ورکړه
اے د لوئے الیاس د لوئے عیسي ربه

مډګاسکر۔ایسټ افریقه ۲۷ مارچ ۲۰۰۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړګے مې پســې چوي خدایه چې ښــکلي نۀ راځي
نــو ولــې نـۀ راځـي مـحـفـل تـه ولـې نـۀ راځـي

پـه حجره جومـات مې یـاد کړې نور بـه څـه وایم
رقـیـبـه مـالـه بـل شـــانې کـنـځـلـې نـۀ راځـي

رنګونه ئې اشــنا ســتا د رخســار چرته لیدلي وو
دا ځکـه خو ســپرلے د خونـد پـه کلي نـۀ راځـي

د مـیـنـې لـېـونـي بـه ورتـه ښـنـګ وایـو مـلـګـرو
خـوارۀ وارۀ پـه لار چې ځـنـګـېـدلـي نـه راځـي

رېـبـاره دروغ مـۀ وایـه رښـــتـیـا خـبـره وکـړه
لږ شــور ئي د بنګرو وي دومره غلي نـۀ راځـي

راځـه چې د قـاتـل اشـــنـا کـوڅې لره دې بوځم
الـیـاســـه کـه دې ذهـن تـه غـزلـې نـۀ راځـي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یو خوا خندا بل خوا خفګان وینمه
په یو زړګي کښې دوه خوبان وینمه

ستا په خندا کښې ستا نه ورک شو مه زهٔ
اوس چې تا ګورمه نو ځان وینمه

نظر د مینې راله مینې تېز کړو
په یوه لحظه کښې درست جهان وینمه

ولې تپوس کوې زما د سترګو
چې آئینې ته دې حېران وینمه

قاصد مې د ورایه هسې نهٔ خوښېږي
الیاس پکښې نخښې د جانان وینمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چرته غزل چرته نغمه به شمه
مخامخ مهٔ ګوره لمبه به شمه

چې راته ګورې نو پټ پټ ګوره
چرته سپرلے چرته وږمه به شمه

تاؤ دې نظر له دومره مهٔ ورکوه
چرته بې خود چرته نشه به شمه

ته که راګورې نو راګوره اشنا
زهٔ که درګورمه اودهٔ به شمه

زهٔ خو بس ستا د وجې زهٔ یادېږم
که ته رانغلې وایه څه به شمه

د زړګي رنځ مې هسې نهٔ رغېږي
که تا لږ وخاندله ښهٔ به شمه

الیاسه دا رنګې اشعار مهٔ لیکه
چرته سائل چرته حمزهٰ به شمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

راشــه چې ټکور شــې په ما ګرانه ته به چرته ئې
خوږ زړهٔ مې ســلګۍ وهي جانانه ته به چرته ئې

ســتا د سـپین رخسـار هغه لمبه مې یاده شـوې ده
یـه د نـور بـخرې مـاهـتـابـانـه تـه بـه چـرتـه ئې

څنګ به د هجران شپو کښې خندا د وصال ګورمه
هر خواتـه غـماز دے یـه درمـانـه تـه بـه چرتـه ئې

ســتا نه ښــکلے نهٔ ګڼمه دا د ښــکلاګانو ښــار
ډېر راتـه یـادېږې طوطـه کـانـه تـه بـه چرتـه ئې

ســتا د یاد په کلي کښــې مې فکر رازلمے شــولو
ســوچ مې غزل خوان شــولو ارمانه ته به چرته ئې

هســې هم ګلشــن مې د امېد تـالـه والـه شــولو
بندي مې کړه درځم درلـه زنـدانـه تـه بـه چرتـه ئې

الیـاس! درنـه خپـل حق غـواړي ســوال نـهٔ کـوي
ســپرلے دې رانه وړے دے خزانه ته به چرته ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

حسن لېوني ته ئې بار بار سوچونو وړے یم
بیا نرګسي سترګو ته د یار سوچونو وړے یم

ته خو خېر خزانه د ازغو نه بغېر نۀ راځې
زۀ دې تګ راتګ ته بهار سوچونو وړے یم

نۀ خاندي بس یه ملګرو نور دې ماته خاندي
لا ئې غرغنډو ته د رخسار سوچونو وړے یم

تۀ راته ساقي ګورے جامونه چرته رانۀ کړې
لا د مستو سترګو د خمار سوچونو وړے یم

ټوپک او قلم دواړه مې خواږه ملګري دي
ناست یمه شولګره کښې د ښکار سوچونووړے یم

چغې د الیاس د پرهرونو به سر بږي ځنګ
پېغلې ولولو ته د نګار سوچونو وړے یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستړګه د سبا په توره شپه کښې ځلېدلې ده
یا چرته لیلیٰ راته د بامه خندېدلې ده

ځنګه به د بل غېږې له ځي که پښتنه وي
ټول عمر زما سره ملګرو اوسېدلې ده

ښکارې چې زموږ کلي ته بیرته راراوانه ده
نن مې په سحر کښې ګسه ستړګه رپېدلې ده

ځۍ چې د وطن ناوې په سرۀ ډولۍ کښې راولو
نن مې غیرتي وینه په تن کښې جوشېدلې ده

ما ته خو ئې پټ پټونے اوسه پورې یاد دے
ستړګو ته مې نۀ ګورې زما نه شرمېدلې ده

خپل مې کړه جانانه زۀ خوستا هغه الیاس یمه
دا چغه مې هر ځائے کښې د زړه نه راختلې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دواړه په يو ځائے وے ډېر به ښـــۀ وے نو
بـس خو چې يـو تـۀ وے او يـو زۀ وے نـو

نـۀ بـه دا دردونـه وو او نـۀ بـه دا غـمـونـه وو
چـرتـه ورکـوتـوالي کښـــې چې مـړه وے نو

ولې به مې خله کښې ستا خائيست ته اوبۀ نۀ راتلې
تـــــۀ د امــــــرسې نه هــــــم خـــــوږه وے نو

بـيـا بـه درتـه نـۀ ګـورمـه خـبـر دے خـو
مـړه کـه پـه دې بـانـدې خـفـه وے نـو

يـه رقيـبـه چـرتـه وې قـاتـل اشـــنـا راغـلے وو
تـا بـه هـم لـيـدلے وو خـو نـۀ وې نـو

هســـې نـور نـازونـه اداګـانـې راتـه مـۀ کـوه
مـا وې زړۀ درکـومـه خـو وړه وې نـو

(c) ketabton.com: The Digital Library

یـا جوړې رقیـب دې چرتـه لاره کښې رټلې وۀ
یـا دې چرتـه ځښـلي وو چې سـره وې نـو

نـۀ راتلمـه ځکـه دې اشـنا دیـدن لـه نـۀ راتلم
تـۀ مـې پـه خیـالـونـو کښې پـرتـه وې نـو

خپر دے کـه ګونګے شـم پروا نشـتـه دے
بس چې سـترګو کښې کـاتـه وے نو

مـا بـه هم د خلقو نـه پـه غلا بـانـدې دروکتـل
تـۀ چـې بـه زمـا پـه تـمـاشـه وې نـو

ما لکه پتنګ به دې طواف د سپین رخسار کوؤ
تـۀ چـې بـه د شـمعې شـان لـمبـه وې نـو

بیا به د الیاس په زړۀ کښې یره د بېلتون نۀ وه
بـس چې زمـونږ داسې تـلـه راتـلـه وے نـو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګرانه ثبوت ئې کړه لوخړې نۀ دي
کومې خبرې مې ستا وړې نۀ دي

چې لېوني هم په کښې ځائے نۀ مومي
دغه صحرا نۀ ده دا ښارې نۀ دي

دا خو زما د زړۀ لوګي دي اشنا
په چاپېرچل ماحول کښې لړې نۀ دي

بې د منته رضا کېږي چرته
لا مې جرګې وربانديې کړي نۀ دي

بيا رقيبان ولې په ما خبروے
چې ارادې دې راته خرې نۀ دي

چې ستا په نوم ئې قربان کړے دے سر
ژوندي دي خدائېګو هغه مړي نۀ دي

الياسه منږه خبر خبر ئي واخله
لا دې د ښو تنهاکې سترې نۀ دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خبره دا مې د زړګي خوښه وه
ستا د نظر ئې سادګي خوښه وه

نن چې په کلي د بلبلتون غږ شو
دغه به ګرانه د مرګې خوښه وه

کلے پرېږدمه چرته ځمه درنه
جانانه ستا هم بې ننګي خوښه وه

چې ستا په در کښې مې سوالونه کول
زما دا خپله ملنګي خوښه وه

د اشنا مخ ته دې سجدې ونۀ کړې
الیاسه ځنګ دې بندګي خوښه وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هر وختي مستي غواړمه خوند غواړم
زه لیونے شوے یمه ژوند غواړم

لږ شاني د امن نندارے له څم
لږ په پرهرونو مي پیوند غواړم

زه په خپله خاوره هر پښتون لره
فکرونه د ملالي د میوند غواړم

جنګ مي د مرګي کور ته راغلے دے
زه په خوب اوده ولي مړوند غواړم

خود سره زړه د بل خبري نه مني
دا ځکه د خپله ځانه پند غواړم

الیاس له چي په فکر لګوي بندیز
دا ظالم جابر په قید کښې بند غواړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

داغ د تهمت چې مې د مینې په لمن پاتې شو
د زړهٔ ارمان مې ارمانونو ته غمژن پاتې شو

تا خو وخکے قدرې لږ ؤرپوو نهٔ دې وکړه
زما معصوم معصوم ارمان په زړهٔ دفن پاتې شو

ستا د جبین د مسکي خال په ننداره وو مه زهٔ
د فکر تال مې په خیالونو کښې وېرژن پاتې شو

د ژوند اوږدې ترخې لمحې به مې تېرېږي څنګه
وړوکے خیال که مې بغېر ستا د دیدن پاتې شو

خلق په مینه کښې سرونه صدقې ګرځوي
الیاسه ستا نه په کښې کلے کور وطن پاتې شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د دیدن تږې دې جانانه په کتو مړوه
ما په راتګ دې د وصال په شوګیرو مړوه

لږ مې نزدې کړه ځانته مینه بې تولې راکړه
ساه رانه خېژي ما د شونډو په بوسو مړوه

زه ئې قسم دے په دې نۀ یمه که هر څنګه وي
جام مې نسکور کړو ما د سترګو په کاسو مړوه

پخوا به ستا په ګودر ناستې ما له ژوند راکوو
اوس مې په شړنګ ګلې بې شانه د بنګرو مړوه

په الاهو کښې دلاسه نۀ شو زړګے د الیاس
لکه ماشوم ئې د دیوانو په قیصو مړوه

پورټ راشد دبۍ ۲۰۰۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

قطعه

ماتې د خوږ زړګي نغمې مې نۀ کړې
ګل مې کړه ګل مې کړه سپرلے مې نۀ کړې
اسره مې هر ځائے کښې پـه تا کړې ده
چاته په ژوند کښې بې اسرې مې نۀ کړې

دعا

خدايه دا سې لېومے خمار مې ګډ کړې په ژوندون کښې
چې نۀ زۀ د چا غماز شم نۀ مې بل سړے غماز شي
دا ارمان که مې پوره شو نو قسم دے لويه خدايه
هر پرهر به مې سپرلے شي هره چغه به مې ساز شي

سپرلي

يا خو دا ټول چمن رنګين کړه راله
يا خو مې زخم له دردونه راوړه
سپرليه تش دې راتله نۀ منمه
جولۍ دې ډکه د ګلونو راوړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

کـلـه مــې ژونـد شـــي کـلـه دار مـلـګـرو
د یــار د زلــفـــو هــر یـــو تــار مـلـګـرو

چـــې راتـــه ګــوري او زاریـــږي رانـــه
وېـمـه چـې زار شـــمـه تـرې زار مـلـګـرو

لــږ تــرې پــوښـــتـنـه د اشـــنـا کـوؤمـه
اوګـورئ څـه شـــولـو رېـبـار مـلـګـرو

پــردو نــه ولــې ګــیـلـه مـنـد شـــمـه زۀ
خــپـل مــې ازغــي شـــولـه د لار مـلـګـرو

تــاب مــې نـظـر کـښـــې د کـتـو نـشـــتـه
لــمـبـې ئـې خـېـژي لـه رخـســـار مـلـګـرو

صـــفـا انـکـار دې راتـه وکـړي اشـــنـا
خـبـر دے کـه نـۀ کـوي اقـرار مـلـګـرو

الــیــاس بــه ولــې اوښـــکــې نـۀ څـڅـؤم
بــیــا ئــې پـه زړۀ وریــږي یـار مـلـګـرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ژوند کښې مې سیالۍ لره مسکا ته ورځې شمارمه
د چا په انتظار یم دا زه چا ته ورځې شمارمه

ژوند خو د ترخو نه بغېر هیڅ په ما پېرزو نۀ کړه
مرګه زر رادرومه زۀ خو تا ته ورځې شمارمه

زېړے د راتلو پرې چا د ښکلي جانان کړے دے
سترګو له خوب نۀ ورځي اشنا ته ورځې شمارمه

رنګونه ستا د شوخ رخسار ترې ځم راټولؤمه
ښکلي سپین سحر نوي سبا ته ورځې شمارمه

هسې د الیاس په لبونۍ مینه شکمنه ئې
ستا د در ملنګ یم صرف تا ته ورځې شمارمه

پورټ راشد دبۍ ۲۰۰۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

درنه لوګے چې په هر لور شومه زۀ
بیرته نغمه شوم بیرته شور شومه زۀ

ستا مسیحا نظر مې ونۀ لیدو
د خپل پرهر په چغو سور شومه زۀ

د لیونتوب جامې مې وشلولې
نۀ د صحرا شوم نۀ د کور شومه زۀ

د مینې لاره رانه ورکه شوله
ستا د تهمت په تکو تور شومه زۀ

څمه مانې د ستمګرو سېزم
خدایه لمبه شومه سور اور شومه زۀ

ستا د ښائست ګلان به وخاندؤم
لکه سپرلے په وطن خور شومه زۀ

ستا د عرفان په مطلب پوهه شومه
چې دې په در ربه نسکور شومه زۀ

د خپل الیاس قدر مې ونۀ کړلو
خپلې پښتو ته مې پېغور شومه زۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سلګۍ مې زړۀ کښې په درزا شوې یاره څه دې وئیل
ښــۀ ده په خپله چې رضــا شــوې یاره څۀ د ې وئیل

ما وې بهانه به جوړوې چرته رخصــت به اخلې
نظر دې ټیټ کړو په خندا شــوې یاره څۀ دې وئیل

د حیرت کربښې دې په مخ باندې خورې غوندې وې
چې آئینې تــه پــه څلا شــوې یــاره څـۀ دې وئیــل

پــرهــر مــې وازه خـولـه ازغـو تـه د خزان ژړلـه
د ګـل پـه ژبـه چې ګویـا شــوې یـاره څـه دې وئیـل

ســتا اشــارو باندې زۀ نۀ پوهېدم ســاده وومه زۀ
قدم دې ونختو په شــا شــوې یاره څۀ دې وئیل

تــا بــه دروغ دروغ ګــڼلــې د الیــاس خبــرې
وعدې د مینې مو رښــتیا شــوې یاره څه دې وئیل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زړۀ نـه اه مـې بـې قــراره اوځــي
چـې ســـتـا یـادونـه تـرې دلـداره اوځــي

تـا پســې ځـم بـه پـه دې دشـــتـو دشــتـو
خـبـر دے کـه ســـاه رانـه پـه لاره اوځــي

تـۀ چـې رانـۀ شـــې پـه مـا ګـرانـه اشـــنـا
اوښـــکـې د ســـتـرګـو مـې بـې واره اوځــي

کـه پـه خـنـدا شـــوې پـه مـحـفـل کـښـې راتـه
دا رقـیـبـان بـه تـول د قــاره اوځــي

داســـې ســـتـا نـوم زمـا پـه خـولـه راشـــي
لـکـه نـغـمـه چـې د ســـتــاره اوځــي

ژړیـږه مـۀ ګـلـه زمـا د ســـتـرګـو
هســـې نـۀ اوښـــکـه ګـنـاه ګـاره اوځــي

چـې خـلـق اووائـي د چـا بـه ئـې تـۀ
نـوم ســـتـا د خـولـې مـې بـې اختـیـاره اوځــي

الـیـاســـه ورشـــه نـن جـرګـه پـرې وکـړه
چـرتـه پـه زړۀ کـښــې کـه ئـې لاره اوځــي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا ستا په مینه کښې رسوا به شمه
چرته جانانه په ژړا به شمه

تر څو چې یاره د خپل ځان نهٔ یم
تر هغې مهٔ وایه چې ستا به شمه

تهٔ خو رانهٔ غلې بې پښتو وختې
خبر دے پښتون یمه زهٔ رابه شمه

که تهٔ راځې بابا کښې سوال کوې نو
زهٔ منجور د پیر بابا به شمه

د هر چا مخکښې راته مهٔ قارېږه
یاره د خلقو د خندا به شمه

الیاسه جرګې ورپسې بیا ولېږه
پرون ئې وئیلې چې پخلا به شمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ساقي دې ړوند شي مېخانه دې نهٔ وي
سترګې راواړوه نشه دې نهٔ وي

اشنا رقیب که دې ډېر ولمسوي
بد خو به نهٔ کوې که ښهٔ دې نهٔ وي

ورڅوکے نهٔ یم چې دهوکه به مې کړې
نظر دې ټیټ ساته که زړهٔ دې نهٔ وي

چې مرور اشنا پخلا پرې نهٔ شي
ژړا دې ورکه شي نغمه دې نهٔ وي

تاته سجدې د تصور مزه کړې
کعبه دې نهٔ وي بت خانه دې نهٔ وي

الیاس پرې زړهٔ ټکورؤمه ګلې
لږه ترخهٔ شهٔ که خوارهٔ دې نهٔ وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړګے چې په ګوګل کښې مې حېران راسره وۀ
تصویر د مستو سترګو د جانان راسره وۀ

جرګې ئې راله واړه نا امېده وې لیګلې
دا ښۀ ده چې په لاسو کښې قرآن راسره وۀ

دا ستا چې ارداه د تلو ئې دومره زر بدله کړه
فطرت مې ملګرتیا وکړه باران راسره وۀ

والله ګنې زمانه په ژوندون د هېرېدو نۀ دے
هر ځائے رقیب غماز وۀ هر شېطان راسره وۀ

شهرت دې د ښائست ګلابه هسې نۀ منې
ستا غم کښې ژړېدلے ټول جهان راسره وۀ

الیاس به ترې نۀ زار کړمه ژوبل مینه د زړۀ
ملګرو که ملګرے مهربان راسره وۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خـوب ویـنـم اشـــنـا خـوبـونـه نـۀ ویـنـې
مـا پـه شـــان زمـا خـوبـونـه نـۀ ویـنـې

زۀ وریـســـې لاړمـه مـجـنـون شــومـه
تـه لا د لـیـلـي خـوبـونـه نـۀ ویـنـې

پـاخـه لـبـونـیـه اوس ئـې پـرېـږدوه
تـه بـه ئې لا سـبـا خـوبـونـه نـۀ ویـنـې

څـنـګـه بـه د ژونـد دا ســتـړې لار وهـې
تـه چـې د اشــنـا خـوبـونـه نـۀ ویـنـې

هســې پـه دروغـو کښـې ژونـد تـېـر نـۀ کړې
الـیـاســه کـه رښــتـیـا خـوبـونـه نـۀ ویـنـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لویه خدایه

کوي نن تاته د خوارانو ګیلې
زما قلم د غریبانو ګیلې

په وربې خبته در په در ګرځو
وائي تر څو به مونږ نهر ګرځو

راکړه سپرلے مونږ له خزان دې واخله
واخله د غم نه ډک جهان دې واخله

چې په کښې بنځ په خوشحالۍ تېر کړو
دوه ورځې ژوند مونږ په سیالۍ تېر کړو

چې په کښې مینه د دلدار وکړو
هم په کښې ستا ذکر اذکار وکړو

نو خدایه ژوندون راله لږ نور راکړه
کمزورو متو له مې زور راکړه

پېښور ۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

لټون (ازاد نظم)

په لټون ئې ګرځېدمه
خلقو وې راته چې نشته
ما وې شته دے شته دے شته دے
خلقو وې راته چې نشته
ما وې خبر دے بس که نشته
خو دا زړهٔ مې راته وائي
څه خو شته دے څه خو شته دے
که څۀ نۀ وے بیا به نۀ وے
دا د شته او نشت خبرې
خلقو وې که شته نو څنګ دے
ما وې نور ښکلا او رنګ دے

انجام

رو اخله قدم ګرانه مقام دې تورې خاورې دے
دومره غرور مۀ کوه انجام دې تورې خاورې دے
ورشه لږ په در کښې ئې په چغو چغو وژاړه
صبر تورابانه ګل اندام دې تورې خاورې دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملګرو

یـا بـه د ګریوان دا څو تـارونـه پســـې وشـــلؤم
یـا بـه مـات زړګي لـه د فکرونو جـامې جوړې کړو

نور دا د وطن بوټي لغړ ســـوغړ لیـدے نهٔ شــم
څئ چې دې وطن لـه د ګلونو جـامې جوړې کړو

اختر

په خاوره پښتنه چې مي د امن څادر خور کړمه
دومره زور مې نشـــتـه دے زهٔ پـه اختر څـهٔ کووم

زهٔ یـو لـېونـے شـــان مســـافر یـمـه مـا مـهٔ چـېړئ
کلے کور مې نشته دے زهٔ په اختر څهٔ کووم

کراچۍ کښې د اختر په شپه ۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې لاهو دې کرم د مینې په دریاب کښې
ولې مخ دې رانه پټ کړو په حجاب کښې

ځم چرته صحرا کښې ځانله ښکلې اشنا ګورم
ته ورځه ناصحه ګوره ئې کتاب کښې

یو امېد په زړۀ د خپل ارمان لرمه
دا چې اورم د شباب نغمې رباب کښې

خدایه ولې مې سپرلې درنه غوښتلو
نزاکت نه وۀ ازغي وو په ګلاب کښې

د پټکي خاوند به نۀ شې اسان نۀ دے
خر که اودروے هزار ځله محراب کښې

د جانان د در دربان مې کړه خالقه
نور خیالي تصویر لیدے نۀ شم سراب کښې

د سیالۍ راحت ژوندون مې په نصیب کړې
الیاس نۀ شم سوزېدلے په عزاب کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لویه خدایه

یو دې ژوند د مستۍ راکړو
بل دې تول خمار کړم

یو دې سترګې بینا راکړې
بل دې زهٔ مئین په یار کړم

یو دې زړهٔ د خودۍ راکړو
بل دې تږې د دیدار کړم

اوس چې ستا په در وهمه زهٔ خالقه
خپل ژوندون له یوه چغه د سیالۍ

نو ستا مخلوق راته تندې د کربنو ډک کړي
چې زهٔ غواړم ستا نه امن د نړۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاډګيرنه

په مينه مينه او اداب ټنګوو
خپلې نغمې به په رباب ټنګوو

ډېر د ازغو سره مو اوپالله
اوس به سرې پاڼې د ګلاب ټنګوو

دوي دې حرام شوده څکوي په بچو
مونږ به جائز حلال شراب ټنګوو

اوس به پردې وينې دوي څنګه څټي
مونږ چې د خپل اختيار کتاب ټنګوو

اوږدې تسپې چې د ريا ساتي
دغه ملا به د محراب ټنګوو

پردے محل به وي تر کومې ورځې
ځئ چې جونګړې د احباب ټنګوو

اوس به دا خوار اولس پخپله راځي
مونږ چې نغمې د انقلاب ټنګوو

دغه دستور د الياس خوښ نۀ دے
ځئ چې جنون د خپل شباب ټنګوو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

راځه جانانه راشـــه خوشـــحالۍ دي نور څۀ نۀ دي
وهم ئې ستا په غېږه کښې سلګۍ دي نورڅۀ نۀ دي

ســـبا بـه ګورے نـۀ یمـه نن راشـــه پـه خندا یمـه
یو څو ورځې مې پاتې د ســیالۍ دي نور څۀ نۀ دي

ته ورسره راشـه چې رنګین سـپرلے ترې جوړ شـې
ګل شوې په چمن کښې مې کلۍ دي نور څۀ نۀ دي

مرهم پرې راڼـه کېږده پرهرونـه ترې جوړ یږي
غمونـه مې پـه زړۀ بانـدې دلۍ دي نور څۀ نۀ دي

جانانه د ســرو ســترګو خمارونه پکښــې ګډ کړه
محفل کښې په شړنګاراته پیالۍ دي نورڅۀ نۀ دي

الیـاســـه ! د واپس راتلو خبر دې ورتـه اوکړه
ولاړې درتـه پـېغلې پـه بلۍ دي نور څـۀ نـۀ دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د خپل ناترســه زړۀ نادان تپوس د چا نه وکړم
مينې حېران کړمه حېران تپوس د چا نه وکړم

ســتا د قاتل چنګېز نظر که د ســپېره تندي نه
د خپل رېښــې رېښــې ګرېوان تپوس د چا نه وکړم

هر چا پـېغور د مينې راکړو هر چا ورټـلم
اوس د ښائسته ښکلي جانان تپوس د چا نه وکړم

پردے وطن د ے ټول اغيار دي په کښې يه ملګرو
زۀ د خپل کلي طوطه کان تپوس د چا نه وکړم

وخت هم د خپلو نا کړدو انتها وکړه په ما
اوس د زخمي زړۀ د ارمان تپوس د چا نه وکړم

خدا يه په دين او دنيا دواړه دې ملـيان قابض دي
د ژوند ټپو لـه يه قربان تپوس د چا نه وکړم

تا د اوربدو زلفو په ټال خوندونه راکړه اشــنا
الياس د صليب دار او زندان تپوس د چا نه وکړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپرلي ته

د مســـت رنـګـونـو نـه دې زار ســـپـرلـيـه
چـې ورلـه ګـل ويـنـم رخســـار ســـپـرلـيـه

زاړۀ زخـــمـــونـــه مـــې ورغــــلــــي نـــۀ دي
لـږ دې ګـلان شـــيـنـده پـه وار ســـپـرلـيـه

پـه خـــپـــل پـــرهـــر بـــه ژبـــه نـــۀ ږدمـــه خـــو
کـه تـه مـې درد لـه شـــې قـرار ســـپـرلـيـه

د مـات زړګـي نـغـمـې بـه مـاتـې نۀ شـــي
کـه تـه نـغـمـه شـــې تـۀ ســـتـار ســـپـرلـيـه

چـې لامـبـوزن خـيـال مـې لاهـو کـړمـه پـرې
لـږ خـو چـپـه شـــۀ لـږ ابشـــار ســـپـرلـيـه

الـيـاس بـه ژونـدون پـه شـــوګـيـرو تـېـروي
ســـتـا د راتـګ پـه انـتـظـار ســـپـرلـيـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا د سترګو د مسکا له برکته
يم خلاص شوے د جنجال او مصيبته

د بل چا نه وايه څۀ له ګيله مند شم
تا په خپله رسوا کړے يم قسمته

چې وعدې پوره کولے اشنا نۀ شې
په محفل کښې راته مۀ ګوره نور ښکته

د ستم دغه ترخې لوبې دې پرېږده
لږ مې اوګوره دې سوي شانتې زړۀ ته

ستا خوږو راته د ژوند تراخۀ سپوا کړه
ما پخوا توبه ويستلې وه الفته

په ګرېوان کښې مې نور ځائے د شلېدو نشته
څۀ ورکېږۀ ما نه څۀ غواړې غربته

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خندا به جام د زهرو ورله نوش کړم
اې ساقي که راکوې ئې بې منته

شېخه وروستو به جمات ته دواړه ورشو
لا وزګار نه ئې یم د خپله عبادته

د مړ رور غوښې به ثنګ چیچې په غاښو
خوله ساته دې په هر ځائې کښې له غیبته

چې قدم به پرې د مینې اشنا کیږدي
لا تراوسه دې الیاس ! ګورمه ورۀ ته

قطعه

خلق به پرې هسې د ارمان د قاتل شک کوي
مونږ له خو مسکا ئې د ژوندون زېرے راوړے دے

شپه د هجر سترې ده او مینه په کښې ګورمه
سترګو کښې ئې بیا د سباؤن زېرے راوړے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

بغاوت

ساقي راواړوه شومتوب پرېږده
لا خو نشه زړګي خمار مې نهٔ دے

ځکه خو ویم چې انقلاب دې راشي
په خپل وطن کښې خپل اختیار مې نهٔ دے

چې د غریب په غوښو شخوند وهي
داسې ژوندون هډو پکار مې نهٔ دے

چې د بېوسو قتلِ عام جوړ وي
باغي یم نهٔ منم سرکار مې نهٔ دے

پېښور یونیورسټي۱۹۹۷

قطعه

یا به وخورم ګکرۍ د دشمنانو
یا ودان به کړم صفونه د غازیانو
که آزاد مې وطن نهٔ کړلو او مړ شوم
ماته مهٔ وایئ نامه د شهیدانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

قطعه

دا خو تۀ ئې چې په ما پورې خندا کړې
ګنې درست جهان زما د غمه ژاړي
د نظره چرته نۀ شې په ما ګرانه
په بار بار دې توکم مخ ته ځکه لاړې

وطن ته

شغلې په کښې د اور وي او که واؤره
ځمه ځم ورته په تا د ننګ د پاره
د اغیار قدم زغملے نۀ شم واوره
زۀ د خپل وطن په پاکه پاکه خاوره

قطعه

تږے ښۀ یم خدایه صبر راله راکړه
چې د شوم ساقي په جام کښې دې پېدا کړم
کلمه به هم پښتو کښې درته وایم
چې د نر پښتون په قام کښې دې پېدا کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته مې زړۀ ته د خپل ځانه ډېر غریب ئې
ځکه ناز دربانديږ کړم ته مې حبیب ئې

چې هم زړونه ماتوې هم ئې علاج کړې
نۀ پوهېږم ته لا دا څنګه طبیب ئې

اے پښتونه د ژوندون ترانې پرېږده
رسېدلے ته په برخه د سلیب ئې

خوشحالي مې د قسمت نه هر ځائے تختې
درد او غمه ته مې هر ځائے کښې نصیب ئې

اے الیاسه! د غټانو مینه پرېږده
بدقسمته یو پښتون ئې بل غریب ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مـا وې زه پښـــتون یـمـه قـتـلـیـږمـه
تـا وې زه هـم سـتـا پـه شـان نـړیـږمـه

مـا وې خـوشـحـالـي ده زهٔ چې اوخـانـدو
تـا وې چـې غـمـګـیـنـه یـم ژړیـږمـه

مـا وې چې خـوب وکـړم پـه پسـتـو لـېـچـو
تـا وې چـې لاس مـهٔ راوړه تـخـنـېـږمـه

مـا وې ځـهٔ چې یـو بـل لـه غـاړې ورکـړو
تـا وې چـې شـیـشـه یـمـه مـاتـېـږمـه

مـا وې تـهٔ بـه سـاز ئې زړهٔ کښې پروت زمـا
تـا وې چـې نـغـمـه یـمـه خـوریـږمـه

مـا وې څـوک مـلـګـرے بـه د ژونـد لـتـهٔ وي
تـا وې پـه الـیـاس! بـه راغـوړیـږمـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښکاري لېونے یم چې د دې سوچونه کومه
رباب راسره نشته د نغمې سوچونه کومه

نوم ئې راته مهٔ اخلئ زهٔ ئې پېژنم ملګرو
لا د مصور د فن پارې سوچونه کومه

ورشه که یقین دې نهٔ وي ستورې راله وپوښته
ستا یاد کښې قسم دے زهٔ د شپې سوچونه کومه

زړګیه د اغیارو په خبرو دهوکه نه شې
زهٔ هم د هغو شان د هغې سوچونه کومه

رښا به شي چې مخ دې د څادر نه بهر نهٔ کړې
لا دې زهٔ د زلفو د تیارې سوچونه کومه

خدایه دا بتکي بتکي کورونه ئې ودان ساته
زهٔ لا په دې خاوره د ټپې سوچونه کومه

جرګه درپسې راغلمه ساقي چې بیا را نهٔ کړې
تر څو پورې به داسې د توبې سوچونه کومه

خدائېګو الیاس نهٔ یم لېونے یم سپېلنے یمه
ستا د مخې خنګه د ګیلې سوچونه کومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ازغـن مـاحـوم چـې مـې بـهـار شـــې هـلـه
د زړۀ زخـمـونـه بـه قـرار شـــې هـلـه

د مـنـصــور یـاد بـه بـیـا تـازه شـــې دلـتـه
بـس چـې ســـتـا زلـفـې زمـا دار شـــې هـلـه

خـپـل کـار تـه هـر یـو ســړے کـار وائـې
کـار چـې پـردے شـــې نـو بـیـګـار شـــې هـلـه

لار د مـــنـــزل دومـــره اوږده خـــو نـــۀ ده
ســـړے چـې ودریـږي ایســـــار شـــې هـلـه

د زړۀ درزا مـې لـږ ســـېـوا غـونـدې شـــې
اشـــنـا پـه ســـترګو کښـــې چـې قـار شـې هلـه

بـیـا کـه الـیـاس تـه لـېـونـے وائـې نـو خـبـر دے
خـیـرې ګـرېـوان چـې ئـې تـار تـار شـــې هـلـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وېښ

کــلــه لانــدې کــلــه بــر ښــۀ
ربــه تــاتــه ســتــا پــه در ښــۀ

ربــه څــه ښــکــلــے دي وېــښ دے
چــا لــه اوږه چــالــه تــرخــه

د چــا کــور لــه بــلــبــل بــوځــې
چــا لــه بــد اواز د خــر ښــۀ

چــاتــه تــش کــچــکــول پــه لاس کــړې
د چــا تــاج شــاهــي پــه ســر ښــۀ

چــالــه جــوړه پــه ســيــنــه کــړې
تــه د خــپــلــې مــيــنــې کــر ښــۀ

چــالــه ژونــد د نــور نــه ډک کــړې
چــاتــه ګــران کــړې نــور د نــرخــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاله جام د مئیو ورکړې
چا ته وې تا له کوثر ښۀ

چا ته غم په موسېدو کړې
د چا ښخ په زړۀ خنجر ښۀ

چاله دار کړے تال د زلفو
چاله سرۀ لبان شکر ښۀ

چاله تش دردونه ورکړې
چاله ښکلے خوږ دلبر ښۀ

ستا د ورکړې نه لوګے شم
خوښ الیاس په خپله برخۀ

هائیکو

په ما یې تیل باتي سیزلي دي خپل
زه چې ژوندے یم دا مې نه ده پوره
ګڼي د دوي خیال کښې شهید وومه زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند

د ازغو په څوکو تلل دي
که د زړۀ وینې څتل دي

د چا سترګې یادول دي
که سرې شونډې ښکلول دي

ژوند د مینې نوم دے ربه
که ځان اور باندې سېزل دي

د چا یاد کښې ترمې اوښکې
د لېمو نه څڅول دي

که د ظلم په دنیا کښې
د هر چا پېغور زغمل دي

د بې وسه مظلومانو
فریادونه اورېدل دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

که د خوارو مزدورانو
په تندي خولې بهېدل دي

د جنت په ارمانونو
د ریا سجدې کول دي

که په مړو ایرو کښې ربه
سرې سکروټې لټول دي

ژوند د نور څۀ نوم دے ربه
که شعرونه تش لیکل دي

د خلوص جذبه پکار ده
که په خوله الله وئیل دي

د ملا په شان هر ځائے کښې
تش د حورو خوب لیدل دي

که د یار د تورو زلفو
په ټالونو ځنګېدل دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

په شین باغ کښې د ګلونو
تش ازغي راټول دي

که د مال په وجه ځان ته
د غریب سر ټیټول دي

ژوندون څه دے راته وایه
دا ګټل دي که بائیلل دي

ملا واوریده لګیا شو
ژوند نیکي جنت ګټل دي

چې ښه کړے ښه به ریبې
دلته هر څه په بدل دي

د ملا خبره ښه وه
ما وے ژوند داسې کول دي

خو چاپیره چې نظر کړم
واړه وینم بد عمل دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ســـوالــونــه ګــيــلــې نــۀ دي
دا خـــو ځـــان پـــوهـــه کـــول دي

زه بـــه دومـــه قـــدري اوويـــم
ژونـــد خـــو ظـــلـــم ورکـــول دي

د ســـکـــون پســـي الـــيـــاســـه
هـــلـــتـــه دلـــتـــه ګـــرځـــيـــدل دي

ژونـــد خـــومـــيـــنـــه زيـــاتـــول دي
ژونـــد رضـــا د رب ګـــټـــل دي

يوکوهاما - جاپان ۲۰۰۸

هائيکو

پـــه زوړ او نـــوي بـــاچـــا بـــحـــث کـــيـــدو
پـــکښـــې زمـــا نـــه هـــم پـــوښـــتـــنـــه اوشـــوه
مـــا وے دا دواړه د يـــوخـــره غـــوږونـــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې همېش به پکښې تګ مې د پرواز وۀ
د زړۀ فصل مې په هغه یاد ښېراز وۀ

د خپل نظر په پېمانه مې ستا جلوې تللې
د عشق رموز زما کمزورې د مجاز وۀ

د ارمان خاورې کېدو سامان ئې جوړ کړو
د نظر غرور ئې بل شانې د ناز وۀ

خپل تخلیق ئې د تخلیق نه مرور کړو
د خالق د فن په دغه ځائے کښې راز وۀ

ته چې راغلې دومره زر په تېرېدو شو
ګنې څومره سفر اوږد وۀ دراز وۀ

د جانان مطرب نظر مصرعه ټپه کړه
د الیاس ! د مات زړګي د نغمو ساز وۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

انصاف

سر ماتولو له مې سنګ جوړوم
خو پوهه نۀ یم دا به ثنګ جوړوم
د وطن خوارو له به دا ځلې
زۀ محلونه دومره دنګ جوړوم
چې ورته فکر به هم اونۀ رسي
داسې ښائسته به زۀ پالنګ جوړوم
خپله پښتو به پرې رنګینه کړمه
د خپلو وینو نه به رنګ جوړوم
ساقي چې ستا په رحم پاتې نۀ شو
خپلې مستۍ له به زۀ چنګ جوړوم
یا به بچے بچے فرعون وي دلته
یا به دا هر سړے ملنګ جوړوم
قمیص پرتوګ خو د پښتون جامه ده
بې ننګه خلقو له به لنګ جوړوم
دلته خو هسې هم انصاف نشته
شمعې بلېږه ځان پتنګ جوړوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم

مـــا وې نشـــــه دې کــــړمـــه
تـــا وې ســـــرور د څـــۀ دے
مـــا وې تـــيـــارې جـــوړې شـــــوې
تـــا وې دا نـــور د څـــۀ دے؟
مـــا وې زۀ نـــۀ پـــــوهـــېـــږم
تـــا وې قصـــــور د څـــۀ دے؟
مـــا وې زخـــمـــي دې کــــړمـــه
تـــا وې دردونـــــه ښــــۀ دي
مـــا وې ديـــدن لـــه راشـــــه
تـــا وې زخـــمـــونـــه ښــــۀ دي
مـــا وې پـــتـــنـــګ يـــمـــه زۀ
تـــا وې اورونـــــه ښــــۀ دي
مـــا وې ســـــوزېـــږمـــه پـــرې
تـــا وې اهـــونـــه ښــــۀ دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لږ مسکې شي لږ قرار شي لږ نشه نشه خمار شي
چې تا اووینې دلبره نو زړګې مې په درزار شي

د هجران په تورو شپو کښې مې زړګي په سلګو اووې
بس په دې امېد ژوندے یم چې اشنا به رانه زار شي

دا مسکې مسکې چې ګرځم نور څۀ نۀ دي اے خدایه
دا خو ځکه خوشحالېږم چې خزان به مې بهار شي

د پښو خاورې ئې ګلان شي جنتونه ترې جوړېږي
چې ئې تګ د درویشانو ملنګانو په رفتار شي

بیا خبر دےکه الیاس ! ته لېونے وائې ملګرو
چې ریښې ریښې ګرېوان ئې هم تار تار شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړوکوالے

زۀ بـه دې د مـخ د انـنـګـو پـه نـنـداره ووم
ته به په شـلغاتو کښـې مصـروفه او مشـغوله وې
پخوا پخوا چې مونږ به په کوڅو کښې بيلورې کول
ته به په ميرګاټو کښـې انخښـتې بې اصـوله وې

څه ښــکلي وختو نه وو چې دواړه به يو ځائے وو
مينـه وه رنګونـه وو چې دواړه بـه يو ځـائے وو

اول خو بـه دې هيڅ نۀ وې چې مـا بـه درتـه وکتـل
اوس چـې لـږه لـويـه شـــوې نـو قـار اخـلـې
اول خو بـه دې ويئـل راتـه چي نن بـه کوډګی کوو
اوس چـې لـږه پـوهـه شـــوې نـو قـار اخـلـې

خائسـته شانې خيالونه وو چې دواړه به يو ځائے وو
مـينـه وه رنـګونـه وو چې دواړه بـه يو ځـائے وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخکښــې خو به دواړه ســره یو ځائے ګرځېدلو خو
اوس بــه پــه بهــانــه بــانــدې ګودر تــه د اوبو راځې

مخکښــې خو وړه وې که به هر څۀ دې کو له خو
اوس په سرۀ جوړه کښې به محفل ته په لمبو راځې

خائســته خوارۀ یادونه وو چې دواړه به یو ځائے وو
میــنــه وه رنګونــه وو چې دواړه بــه یو ځــائے وو

مــا ســره خبرې د هر چــا پــه مخکښــې مــۀ کوه
اوس ګورے د خلقو په نیتونو کښې تریووالے دے
لار کښـــې لــږ پــه تــرس اوړه چې ځې ر اځې
اوس ګورے د خلقوپه سوچونوکښې تریووالے دے

معصــوم غوندې خوبونه ووچې دواړه به یو ځائے وو
مــیــنــه وه رنګونــه وو چې دواړه بــه یــو ځــائے وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بغاوت

راشه ځان پوهه کړه اثر واخله
راشه زما ځان او ځیګر واخله

که دې پکار وي خدائیږګو شل ځله
واخله زما د زړګي سر واخله

ګرانه یوې روپۍ ته لاس مۀ نیسه
جیب کښې چې څومره مې دي زر واخله

زۀ خو انسان یم دغه وس دے زما
اے چې ګرځېږې در په در واخله

خدایه چې ستا مخلوق سوالګري ګرځي
پکار مې نۀ دي مال وزر واخله

چې په کښې خوار غریب خندلے نۀ شي
د خپل رنګین سپرلي سحر واخله

(c) ketabton.com: The Digital Library

بس نور غمونه پرې لیدلے نۀ شم
زما د سترګو نه نظر واخله

چې د غریب ګریوان ته لاس اچوي
خدایه لاس دغه زورور واخله

خدایه جابر په زمکه پاتې نه کړې
د وخت فرعون د وخت شمر واخله

دا چې پرې حق په جارویئلے نه شي
خدایه د دغو نه ممبر واخله

یو ځو د حق خبرې اوکړه ورته
الیاسه ورشه ځان له شر واخله

د یو بې وسه سوالګري ماشوم په لیدو

ارباب روډ پیښور ۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تپوس له مې د خوږ زړګي قراره چې راځې
د لرې راته خانده خوږه یاره چې راځې

د خلقو ستمګرو د تهمت نه که یریږې
مخ دې پټوه خبر دے په لاره چې راځې

ګله کړه د مستۍ نه پرې دا واړه مېخانې
د یار د تورو سترګو نه خماره چې راځې

دا خړې خړې خاورې مې د کلي راله شنې کړه
زما د خوار جونګړې ته بهاره چې راځې

الیاس له ترې پېغام د خوشحالۍ په منډه راوړه
د یار د خوا نه تۀ راله رېباره چې راځې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لکه په غشو مې ځيګر ولګي
چې ستا په سترګو مې نظر ولګي

ته چې په ناز پورته کوې دې سترګې
خاص پرې زما د زړګي سر ولګي

داسې دې ويشتے يم د سترګو په تير
لکه مرغۍ چې په وزر ولګي

ستا په راتګ دومره رڼا شي ګله
لکه په شپه کښې چې سحر ولګي

مينې دې دومره دردولے يمه
لکه تندے چې په کمر ولګي

د وطن پېغلې پکښې مستې ګرځې
چرته په کلي چې اختر ولګي

الياسه ! ورشه ننداري له د يار
چې بازارونه په ګودر ولګي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مستي او نور غواړم
جام او سرور غواړم

ستا نه یو ښکلې دلبر
خدایه مخمور غواړم

پرون مې نۀ ځکله خو
نن ئې ضرور غواړم

ساقي یو څاڅکې درنه
ښۀ په غرور غواړم

الیاس ! په خوب کښې جانان
خدایه حضور غواړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مینه مستي چې رنګ په رنګ نهٔ کوي
شېخه تر هغې به چنګ پنګ نهٔ کوي

آه او فریاد به دې څوک څهٔ واوري
د زړهٔ ربابه که ته ټنګ نهٔ کوي

تر هغې پورې به دې څکم په مستۍ
جامه تر څو پورې چې کړنګ نهٔ کوي

بغیر د مینې نه ژوند نه تېرېږي
ژوند چې تېرے مینه به څنګ نهٔ کوي

په احترام راله نامه خو اخله
خبر دے په سر که راله جنګ نهٔ کوي

که پښتنه ئې نو د بل سره ته
په خپل الیاس ! به ولې ننګ نهٔ کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مستـــه تـمـاشـــه د مـیـنـې غـوارمـه
مـرګ دې پـه کـوڅـه د مـیـنـې غـوارمـه

بـس دے د بـېـلـتـون خـبـرې مـهٔ کـوه
زهٔ درنـه قـیـصـه د مـیـنـې غـوارمـه

خـوږ نـظـر دې تـریـخ نـهٔ کـړې
خـوږه چـې خـواږه د مـیـنـې غـوارمـه

اومـنـه دا بـوټـه خـولـه دې سـمـه کـړه
خـولـه درنـه پـه خـولـه د مـیـنـې غـوارمـه

زړهٔ دې رانـه بـد نـهٔ کـړې بـې زړهٔ نـهٔ شـې
زړهٔ درنـه پـه زړهٔ د مـیـنـې غـوارمـه

نـوره بـه د تـا تـا مـیـنـه نـهٔ کـوې
زهٔ خـو درنـه زهٔ د مـیـنـې غـوارمـه

شـابـه کـړه پـه سـتـرګـو کښـې رااوګـوره
اشـنـا لـږه مـزه د مـیـنـې غـوارمـه

شـابـه کـړه غـزل سـزا مـې کـړه
الـیـاس درنـه نـغـمـه د مـیـنـې غـوارمـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړۀ ترې صـــبرؤم خو صـــبرېدو ته مې زړۀ نۀ کيږي
څنګه در نه بېل شـــم بېلېدو ته مې زړۀ نۀ کيږي

وخانده مســـکۍ شـــۀ دا دې وخت د ژړېدو نۀ دے
اوښـــکو مې وئيلـه څڅېدو تـه مې زړۀ نـۀ کيږي

سترګې دې خونخوارې دي خوځه وکړم مجبور يمه
جوړ د سترګو جنګ شو تختېدو ته مې زړۀ نۀ کيږي

تۀ چې را ته وائې اشـــنا هېر مې کړه دا څۀ وائې؟
زۀ دې هېرؤم خو هېرېـدو تـه مې زړۀ نـۀ کيږي

تنها کې اوپولۍ شولې په پښو کښې مې دم نشته دے
نور د چا په ياد کښــې رنځېدو ته مې زړۀ نۀ کيږي

ځۀ چې پـه هر لور د خنـداګـانو ډېوې بلې کړو
خبر دے که بس غم دے ژړېدو ته مې زړۀ نۀ کيږي

شـــوم کډه پـه ســـر الياس! بيا بـه ورتـه نۀ راځم
ستا کلي کښې نور بس اوسېدو ته مې زړۀ نۀ کيږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګلاب چې راتـه خـانـدې ګلـدسـتې ترې جوړۀم
ښـــائیســـت ترې جوړۀم ځانله نغمې ترې جوړۀم

غصـــه شـــۀ لړه ســرۀ شـــۀ د حیا نه ماته ماته شـــۀ
ګـلـه خـپـل ژونـدون لـره نـغـمـې تـرې جـوړۀم

ګناه مې صـــرف دا وه چې په تا باندې مئین ووم
تـا هـم دنـیـا تـه وئـیـلـه لـېـونـے تـرې جـوړۀم

خبرې ئې ترخې کړې د الیـاس ســره نو وئیله ئې
بد خو به د ے لوئے شــي ســم ســړے ترې جوړۀم

الیـاس چرتـه پردے نـۀ کړي پرد ے وطن ملګرو
ورځم شـــډل پښـــتون طوطـه کـانے ترې جوړۀم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نن چې مې ستر ګو کښې رودونه راغله
ښکاري اشنا چې ستا یادونه راغله

ستا د ښائست غوټۍ ګل شوي نۀ وې
چې د سپېرۀ خزان بادونه راغله

اول نظر دې زلزلې جوړې کړې
بیا چې مسکې شوې قیامتونه راغله

د خپل تپوس جواب مې اوموندلو
ستا په تندي کښې چې کوتونه راغله

الیاسه! وار چې د دیدار نزدې شو
ستر ګو ته ولې دې خوبونه راغله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

رحم په کښې نشته دے جنون په کاڼو ولې
ستا کوڅۀ کښې یاره ستا مجنون په کاڼو ولې

اظهار د خوږې مینې مې تراوسه راز ساتلے دے
ستا نظر مې هر وختې قارون په کاڼو ولې

د وصال په طمع طمع د برداشت سندرې وائم
خبر دے که په خپله مې ژوندون په کاڼو ولې

ګلې به د پردو پردو نه خنګ کووم
ستا مې هر پېغور یاره جبین په کاڼو ولې

ښکارې قانون د مینې نۀ پېژني
چې د الیاس غوندې نیازبین په کاڼو ولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه چې په خوږ زړګي زما تېرېږي
وایم چې دا به په هر چا تېرېږي

ولې ګمان به پرې د غل نهٔ کووم
اشنا چې غلې مې په خوا تېرېږي

د شرمه مخ ګلاب په پاڼو پټ کړي
هغه چې چرته په خندا تېرېږي

زهٔ ئې د ناز ادا په صف کښې شمارم
خبر دے که ځانله په سودا تېرېږي

داسې الیاس ته ستا یادونه راځي
لکه په ګل باد د سبا تېرېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه خوارۀ وختونه چرته لاړه

چې به زما سره په ځنګ کرځېدے
په هر اړخ به مې په ننګ کرځېدې
هغه خوارۀ وختونه چرته لاړه

چې د یو بل نه زارېدو به په کښې
چې بېلېدو نو ژړېدو به په کښې
هغه خوارۀ وختونه چرته لاړه

هغه د نیمې نیمې شپې خبرې
خوږې خوږې پستې پستې خبرې
هغه خوارۀ وختونه چرته لاړه

هغه چې تا به ماته وئیله اشنا
خدائے دې زما نه مۀ کړه بیئله اشنا
هغه خوارۀ وختونه چرته لاړه

قسم په خدائے رانه به هېرې نۀ شي
بغېر له تانه بې مې تېرې نۀ شي
هغه خوارۀ وختونه چرته لاړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې کله به ښېرې دې وکړې
یا به په وره کښې اشارې دې وکړې
هغه خوارۀ وختونه چرته لاړه

تر هغې به غزل لیکم

چې تر څو سپوږمۍ ځلیږي
چې تر څو ستوري پرقیږي
چې تر څو پتنګ سوزیږي
چې تر څو شمعې بلیږي
تر هغې به غزل لیکم
چې تر څو مینه ژوندۍ وي

چې تر څو باران وریږي
چې تر څو ګلان تویږي
چې تر څو هوا چلیږي
چې تر څو اوبۀ بهیږي
تر هغې به غزل لیکم
چې تر څو وینه ژوندۍ وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډنډوره

په روح کښې ساه ګډه شي
ژوند کښې خندا ګډه شي
تهٔ چې مې خیال ته راشې
ټوله دنیا ګډه شي
لکه په توره شپه کښې
سپینه رڼا ګډه شي

جنون ترې جوړ شي لېونے شي سړے
چې د مازغو سره سودا ګډه شي
نو بیا به څهٔ کوو جواب راکړه
چرته خبره که نن دا ګډه شي

چې زهٔ پاګل یم مئین شوے په تا
ګرانه هر څل یم مئین شوے په تا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

وریت دې شمه خبر دے په اورونو کۀ سوزېږمه
رڼا به خوروؤم تیارو کښې شمع به بلېږمه

چا چې د وطن په نوم د تن وینه ورکړې ده
زۀ په هغه مستو لېونو باندې نازېږمه

نۀ منو د مینې په چمن کښې د نفرت اواز
وکړئ ملګرتیا راله دې چغې ته جوړېږمه

اوښکو مې د سترګو د وطن مزدور ته چغې کړې
نور چې فکر ونۀ کړې زۀ ستا ملګرے کېږمه

د مینې د قرآن تفسیر به وایمه سحر ماښام
زۀ لکه نغمه به په دې ټول اولس خورېږمه

ورځم چې د مالیار نه ئې د پالنې تپوس وکړم
تر څو به لکه ګل غوندې په باغ کښې مړاوې کېږمه

څنګ چې تۀ په خپل جابر نظر باندې نازېږے دې
الیاس د خپل اختیار چغې ته داسې خوشحالېږمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

درې شعرونه

دردئې نصیب شوے په هرځائے کښې ژړیدلے دے
چا چې په بې ننګو زړهٔ بائیللے دے

ولې به شعرونه په پښتو ژبه کښې نهٔ لیکم
ماته په غوربونو کښې پښتون آذان وئیلے دے

ستا ګنې الیاسه په شعرونو کښې درد چرته وو
ښکارې انقلاب په نظریه کښې دې راغلے دے

فلسفه

خوره د چا په سترګو کښې خندا هم فلسفه ده
دنیا ده په دنیا پسې دنیا هم فلسفه ده

اشنا نه به چې خلقو مې په لاره تپوس وکړو
ما وې به ورته غلې شئ چې دا هم فلسفه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ژړېږي مې په سرو سترګو ارمان په نیمه شپه کښې
یاد چې راته کله شي جانان په نیمه شپه کښې

پوښتنه مې څوک نۀ کړي زۀ د غم سلګۍ وهمه
ستم دې راپغاړه کړو خفګان په نیمه شپه کښې

شمعه چې د خپل خائیست رڼا په مخ خوره کړې
سوزي پرې د مینې پتنګان په نیمه شپه کښې

مالیاره د رنګین ماحول پوښتنه رانه مۀ کړه
سپرلے خو رانه وړے دے خزان په نیمه شپه کښې

د الیاس زړۀ دې ازار کړو چې رانغلې ته دلبره
کتل به مې ستا لارو ته حېران په نیمه شپه کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

غـمـونـه هـېـرؤم د انـتـظـار لارې تـه ګـورمـه
زړګـیـه صـــبـر وکـړه د دلـدار لارې تـه ګـورمـه

بـس نـور ئـې د ســـتـم او د جـفـا خـبـرې مـهٔ کـړه
زړګـیــه بـې قــراره د قــرار لارې تــه ګــورمــه

په باغ کښــې د ګلونو خندیده راته یاد شـوي دي
حېران حېران خو ځکـه د بهـار لارې تـه ګورمـه

نغمې ترې جوړؤم ستا د راتګ په خوشحالۍ کښې
دا ځکـه د بلبـل د مســـت چغـار لارې تـه ګورمـه

را به شـــي په دې طمع عبث ژوندون مې تېر کړلو
الیـاس خـدایـه هر وختې د یـار لارې تـه ګـورمـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که سجدې مې درته ونهٔ کړې دلبره
د ابلیس په رنګ مې وشړه له دره

ستا تقدیر کښې جنت نشته سجدې مهٔ کړه
په طواف باندې حاجي به نهٔ شې خره

که مې دار ته خېژوې هم حق به وائم
د منصور په رنګ مې ودانګل د سره

چې ازغي ئې نن ماتیږي ستا په پښو کښې
تا ته چا وئیل چې داسې ګلان کره

که اغیارو له دې وران کورونه نهٔ کړه
په کوزه کښې به دې بند کړم سمندره

ما وې ښهٔ وایمه حق دے تل به ئې وایم
تا وې چپ شهٔ داسې مهٔ وایه کافره

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ خو ستا په خندا پایمه ژوندے یم
ته په څۀ شولې زما نه مروره

ستا یادونو د ژوندون خوابه راکړي
لکه بوټے کړي تازه د ډېران سره

د ظالم د ناکړو خلاف ملګرو
ملاکنډ نه مې راوړي ده سندره

د ژوندون فلسفې مۀ چېړه الیاسه
ګنې جوړ به لېونے شې زوره وره

هائیکو

څه نوي شان خبره ده
د خداي د نامے زار شمه
پښتون یمه او ژوند کوؤم

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې مۀ وايه

يــاره ســـتــا د مــيــنــې نــه تــوبــه تــوبــه
چــپ شــــۀ کــبــرژنــه داســـــې مــۀ وايــه

ســـتــا يــاد کـښــې ســـحــر مــاښــام ژړېـږمـه
چــپ شـــۀ دروغـــژنــه داســــې مــۀ وايــه

ســـتــا نــه بــه بـغـېـر وخـتـونـه تـېـر کـړمـه
چــپ شـــۀ مــکــرژنــه داســــې مــۀ وايــه

ســـتــا نــه ســـاه اوبــاســـم دروان يــمــه
چــپ شـــۀ زنــکــنــدنــه داســـې مــۀ وايــه

دا جــائــيــداد زمــا د پــلار نــيــکــۀ دے
چـپ شــــۀ خــار خـجـنـه داســــې مـۀ وايــه

اليــاس د غني خــان نــه مخکښــې تلے نۀ شــي
چــپ شـــۀ غــوئــمـجـنـه داســـې مــۀ وايــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

فراق نزدې شولو ژړېږمه ځم
سم په سلګو ترې روانېږمه ځم

د تهمتونو پېټے نۀ شمه وړے
د یار کوڅه کښې نۀ ودرېږمه ځم

جرګې ترې ټولې بې نوا راغلې
نن ورته پښو باندې غوړېږمه ځم

د ژوند تیارو کښې د منزل په لټون
د لېونو په رنګ خندېږمه ځم

الیاس دې د مخ رڼا ته هر ماښام
لکه پتنګ غوندې سوزېږمه ځم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د غم نه ډک پېټے په سر کوځې ته
ځمه ورځمه د دلبر کوځې ته

ګورمه ستا د مخ لیدو د پاره
کله ماښام کله سحر کوځې ته

د زړۀ ارمان مې په سلګو ژړیږي
خلقه چې ځم د ستمګر کوځې ته

بس د قاتل انتظار ملا ماته کړه
په بانه راشه د ګودر کوځې ته

تا پسې ګرانه د ادب کلي کښې
الیاس ورځم د قلندر کوځې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د دار په سر چغې وهم لېونے
پرېږدئ چې مړ شمه بې غم لېونے

راشه پوښتنه مې د حال وکړه
ګڼې والله درپسې مرم لېونے

د یار په مینه کښې واپس روغ شو
خلقو نعرې کړلې چې کم لېونے؟

خدایه ما هسې لېونتوب خوښوو
تا رانه جوړ کړلو سم دم لېونے

ستا د الفت ستا د مسکا د وجې
الیاس! یادېږم چم په چم لېونے

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

عبث راته ښکارېږي بې له تانه اوسېدل
په دې ناترسه کلي کښې جانانه اوسېدل

واوره کليوال زۀ د رنګينو پسرلو يمه
تاسره مې خوښ نۀ دي خزانه اوسېدل

څوک چې په کټکي هم کټ ته نۀ رسي
ستا د لاندې څۀ رنګې اسمانه اوسېدل

ستا د ښکليو سترګو د خمار په طمع طمع
تر څو به تېرؤم داسې حيرانه اوسېدل

الياسه بې وعدې اشنا سحر راغلے
خلق ورته هسې د بېګا نه اوسېدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرې

چې مـهٔ پـاتې کېږه خو بس څـهٔ خبرې اووایـه
د مـیـنـې لـېـونـۍ تـه پـه مـزه خـبـرې اووایـه

بیا به ګورے ماته داسې نهٔ وائې چې داسې دي
ورشـــهٔ ښـــهٔ پـه جـار ورتـه د زړهٔ خبرې اووایـه

ځان ورته د وچې ملا جوړ کړه چې خوشحاله شي
هـم ورتـه د دیـن نـه ډکـې ښـــهٔ خـبـرې اووایـه

ســتـا خبرې یـه خوږه زمـا پـه زړګي ښـــهٔ لګي
اشـــنـا وې مـاتـه صـرف ګورې تـهٔ خبرې اووایـه

کومې چې بـه تـا پـه وړوکوالي کښـې کولې نو
څـهٔ کـنـه اشـــنـا نـن خـو هـغـه خـبـرې اووایـه

الیاسه په سجدو شهٔ خانه سوال دي قبول شوے دے
بیـا پـه مـانـۍ ســرهٔ شـوه وې ئې نـهٔ خبرې اووایـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا زۀ څه لیکمه

دا زۀ څه لیکمه
دا زۀ ښۀ لیکمه

که راته وائي نو
بیا ئې نۀ لیکمه

او که وے چې مۀ ئې لیکه
نو بیا ئې زۀ لیکمه

غلے شۀ مړا کنه
حالات د زړۀ لیکمه

زۀ بګټی نۀ وایم
سمه قیصه لیکمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې وږو تـــږو لــــره
بـــرخــه حصــه لـــيـــکـــمـــه

چـــې پـــه کـــږو لارو ځـــې
ورتـــه کـــاږه لـــيـــکـــمـــه

ژونـــد کـــه تـــريـــخ دے خـــو
زۀ بـــه خـــواږه لـــيـــکـــمـــه

د دے غـــزل ســـــره مـــې
خـــلـــقـــه نـــېـــتـــه لـــيـــکـــمـــه

خـــو چـــرتـــه بـــه تـــۀ خـــبـــر شـــې
ځـــۀ وي بـــه نـــۀ لـــيـــکـــمـــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوې تهذیب

ترمې خولې د اوړي
یخه هوا د ژمي

په مست ماحول کښې چرته
مسته ګدا د ډمې

د بېوسۍ نه کېده
هلته رڼا د شمعې

بچې په کور کښې وايې
مورته په څه دا ممي

د پښتنو په رنګ کړې
خدایه کره وره مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

که حق مې نۀ غوښتلو
ماته کړئ خوله مې

صبر کولے نۀ شي
بس دے نور زړۀ مې

خدايه تۀ اوبخښې
راله نيکۀ مې

هائيکو

د جهالت راباندي ختمه ده خو
د دوؤ په مينځ کښې فيصله کومه
زه د ړندو په ښار کښې کوڼ باچا يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

تصویر ازاد نظم

لکه په توره شپه کښې ښکلې سپوږمۍ
د سباؤن ښکلې رڼا جوړه کړي
دا سې د خیال په دنیاګۍ کښې زما
دا ستا تصویر ګله مدام جوړیږي
ما وې چې نن به ستا تصویر ګلې
زما سره زما د مینې په نوم
یو څو خوږې خوږې خبرې وکړي
خو ستا تصویر راته ګوم سوم ولاړ وۀ
زما د خیال سره ئې نۀ کولې
خوږې خوږې د محبت خبرې
ما وې نن به زۀ له تانه ګلې
پوښتنه کوم چې دا جفا ولې کړې
خو ستا تصویر راته ګوم سوم ولاړ وۀ
زما د خیال سره ئې نۀ کولې
خوږې خوږې د محبت خبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زخمونه د پرهر مې خندېدله چې راتلې
ګلان درته په پښو کښې ټوکېدله چې راتلې

ورک شي په سپرليه رنګينۍ در پکښې نشته دے
ازغي به مې بدن کښې ماتېدله چې راتلې

پېغورونه تهمتونه مې په هر اړخ لېدله
غمونه مې په زړۀ راورېدله چې راتلې

د ډېرې خوشحالۍ نه به ساقي په مېخانه کښې
تش تور خالي جامونه کړنګېدله چې راتلې

د حيا نه پټېدۀ به د وريځو په تيرو کښې
سپوږمۍ درنه جانانه شرمېدله چې راتلې

الياس! درته په سرو سترګو په لاره کښې ولاړ ووم
قيصه د انتظار مې ختمېدله چې راتلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ورځم پسې ملګرو که جنون چغې وهي
بیا د دار په سر راته ژوندون چغې وهي

دا دور ځواني مرګې مې د یار په خوا کېنې نهٔ غواړي
لمحو کېنې د وصال راته بېلتون چغې وهي

اے شابه د سبا ستوریه وځلېږه زر
تر څو به مې زړګې د سباؤن چغې وهي

بس نور ئې د قاتل نظر په غشو سورے نهٔ کړے
ټوټې ټوټې زړګے مې لا د یون چغې وهي

یواځې زهٔ الیاس! په ژړا سر نهٔ یم ملګرو
د مینې په قانون کېنې په زرګون چغې وهي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

درد به دې نصیب شي په درمان نازېږه مهٔ
زړګیه لېونیه په جانان نازېږه مهٔ

مینه غرور نهٔ غواړي مینه خاکساري غواړي
بس دے کنه یاره په خپل ځان نازېږهٔ مهٔ

برداشت کړه شا به زر زر د غه سختې مرحلې
نر سپاهي شهٔ په خفګان نازېږه مهٔ

سبا به شي رڼا به شي ورک به شي فنا به شي
یه پېغلې سپوږمۍ ته په اسمان نازېږه مهٔ

الیاس! د یار د پاره په دار بنهٔ یمه خبرشه
ته ګورے دلبره په زندان نازېږه مهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګناه ګار زړۀ مې لږ ثواب غواړي
اشنا د سرو سترګو شراب غواړي

مړوند دې سپین مۀ ځلوه لالیه
زړۀ مې د سرو شونډو ګلاب غواړي

خلق د حورو طلبګار دي خدایه
زړۀ مې جانان خانه خراب غواړي

ستا د سرو سپینو اننګو په خاطر
ډېر دا خپل ځان لکه کباب غواړي

نورې وعدې ورسره مۀ کړه اشنا
الیاس ! د دې سوال جواب غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

حسن

(د قلندر مومند د یو نظم لوستو نه پس)

حسن په مینه کښې د خیال د ګرځېدو نوم دے
حسن په ګل کښې د خوشبو راټوکېدو نوم دے
حسن د شفق د کنارو نه هم جوړیږي خو
حسن په اسمان کښې د وریځو خورېدو نوم دے
حسن په نرو شونډو خندا ته هم وئیلے شي
حسن په سرو سترګو کښې د مینې جوړېدو نوم دے
حسن په زخمونو تش د مالګې دوړول نۀ دي
حسن دوا ته د پرهر د خندېدو نوم دے
حسن سمندر کښې غورځنګونو باندې یاد شولو
حسن په میرو کښې د باران راورېدو نوم دے
حسن د خیالونو په دنیا کښې خوب لیدل دي خو
حسن په سراب کښې د نظر د هوکه کېدو نوم دے
حسن په هوا کښې د سیلۍ راتلو ته هم وائي
حسن په شنو ونو کښې د پاڼو رپېدو نوم دے
حسن ملګرتیا د فن په جار باندې کول دي خو
حسن د باطل نه هم د زړۀ د صبرېدو نوم دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

حسن ننګ او پت دے په وطن قربانېدل دي
حسن غیرت دے د پښتو پوره کېدو نوم دے
حسن د تیارې نه پس رڼا را تلو ته هم وائي
حسن په شپه کښې د سپوږمۍ د ځلېدو نوم دے
حسن د ازغي سره د ګل لیدو ته هم وائي
حسن په چمن کښې د شبنم راورېدو نوم دے
حسن د لفظونو تش الفاظ راورول نۀ دي
حسن شاعرۍ کښې د غزل پورې کېدو نوم دے

اسلامیه کالج پېښور- ۱۹۹۸

هائیکو

پرون په غبرګو جنازو ولاړ ووم
خوا کښې دکس نه مې تپوس اوکړو
ویئل ئې د رونو په ډېران جنګ وؤ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما د خوږ زړګي قراره یاره
راځه چې یو شو خدای د پاره یاره

ستا دې قسم وي چرته پرې نۀ ږدې
ما د ژوندون په نیمه لاره یاره

چې دې غصه په مخ خوره شي کله
وینې دې ښاخې له رخساره یاره

ساقي په کوټ مې تنده نۀ ماتیږي
شابه راواړوه بې واره یاره

ستا د راتلو په انتظار کښې خدائیګو
ما به کتل شاته په لاره یاره

کچکول کښې د دیدن خېرونه راکړه
اے د الیاس ملنګ خاکساره یاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې ستا ښائست ته ګلابونه خاندي
د زړۀ پرهر ته مې غمونه خاندي

داسې سحر به ولې نۀ غواړمه
چې په کښې خدایه ماښامونه خاندي

زړګیه تۀ د جانان غم وړے ئې
ماته د هجر تورتمونه خاندي

چاته د خپل مینې ارمان ژړیږي
ماته خواږه د چا یادونه خاندي

چې د سپوږمۍ په مخ داغونه وینې
ستا د سپین مخ شینکي خالونه خاندي

چې د الیاس! مستي ئې ولیدله
ساقي په لاس کښې دې جامونه خاندي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سرهٔ سکروټه شې لمبه شې
چې غصه شې چې غصه شې

ښائست نور دې هم سېوا شي
چې خفه شې چې خفه شې

ما د پاره هم هغه ئې
که تهٔ څهٔ شې که تهٔ څهٔ شې

قند شکرې کړمه هېرې
چې خوږه شې چې خوږه شې

په هر ځائے دې ځکه ستائم
چې قیصه شې چې قیصه شې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تـول مـاحـول دې سـنـدریـز کـړو
چې نـغـمـه شـې چې نـغـمـه شـې

بـس دے نـور ظـلـمـونـه مـهٔ کـړه
چـرتـه مـړه شـې چـرتـه مـړه شـې

الـیـاس! مسـکے شـي پـه ژړا کښې
چې تـرخـهٔ شـې چې تـرخـه شـې

هائیکو

وچ پـه نـاحـقـه یـو بـل اوزوروي
دپښـتـون دغـه سـوچ کـه دغـسـی وو
د مـخـکښـې تـلـو ګـمـان دي نـه کـوي بـیـا

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه

په هر قدم ترېنه زارېږه کلیواله به وي
زما د زړۀ معصومه مینه ده لېواله به وي

کم دے خو در ګوهر ئې بیا بیا ښکښېدو د ککو
ما وې زما شانې د غم سره خوشحاله به وي

ستا د فرېب د خندا دوه معنې ئې زده وې چرته
زړۀ مې معلوم دے نۀ پوهیږي مذوب حاله به وي

الیاسه د صبر تعویز اوکړه دلاسه کړه زړګے
اخر به تاله غاړه درکړي خو بې حاله به وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که دې په مړو ستړکو کتلې نهٔ وې
جانانه زړهٔ به مې بائیللې نهٔ وې

که ستا وفا راسره مل وې اشنا
په دار به هیڅ کله ختلې نهٔ وې

زړهٔ مې نادان دې نهٔ پوهیږي ګنې
والله چې تهٔ خو دومره ښکلې نهٔ وې

په ډکه خله به ولې نهٔ خندېدې
زما د زړهٔ ازار وهلې نهٔ وې

لږه پښتو ننګ ئې لرلو ګنې
الیاسه! ته به خندېدلې نهٔ وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا د تصویر په ننداره تېره شوه
د هجر شپه څومره خوږه تېره شوه

ستا د راتګ څۀ پته نۀ لګېدۀ
په کښې مودې اوښوې موده تېره شوه

زما خوبونو ته به څنګه راځې
په دې فکرونو کښې مې شپه تېره شوه

د باغ ګلونو هسې نۀ خندله
ستا د ښائست په کښې قیصه تېره شوه

د جانان سترګو ته مې نۀ شوه کتے
نن په ما داسې حادثه تېره شوه

الیاسه! دا ولې وارخطا ئې دومره
داسې ښکارېږي محبوبه تېره شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سوري سوري سوي ځيګر ګرځمه
د يار د لاسه در په در ګرځمه

جانان د قصدا مرور شو رانه
ځکه د ځانه مرور ګرځمه

ميني دې ياد په لېونو کړمه زۀ
ځکه د ځانه بې خبر ګرځمه

راته ئې وئيلي وو سحر به راځم
ځکه تکل کښې د سحر ګرځمه

خلق سجدې کوي جنت غواړي
الياس ! لټون کښې د دلبر ګرځمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړۀ مې د سیالۍ نه په درزا شولو
نصیب چې مې دیدار د خوږ اشنا شولو

وعده د نیمې شپې ئې د راتګ راسره کړې وه
رانغله شپه تېره شوه سبا شولو

ستا به یمه ستا زۀ د بل چا کله کېدے شمه
دا رنګې اشنا مې نن ګویا شولو

هغه د ګلونو ښائسته ښکلے جانان زما
شم به لېونے که د بل چا شولو

هسې دې الیاسه د اشنا خبرې نۀ منې
بیا درنه په تلو تلو کښې رضا شولو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوچ مې لېونتوب ته رسولے يم

سوچ چې په خندا شي

نو فکرونه ترې خبر شي

فکرونه چې راويښ شي

نو خيالونه ترې خبر شي

خيالونه چې بيدار شي

نو يادونه ترې جوړيږي

يادونه چې سېوا شي

نو زړګے مې نۀ صبريږي

چې په زړۀ کښې صبر نۀ وي

بيا نرے نرے خوږيږي

چې نرے نرے خوږيږي

نو جانان راته ياديږي

جانان چې راته ياد شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا د ځانه بې خبر شم

چې د ځانه بې خبر شم

در په در خاورې په سر شوم

در په در خاورې په سر شم

ستا د کور په خوا چې ورشم

ستا د کور په خوا چې ورشم

خلق وائي لېونے دے

هائیکو

زما چې کار ورپکښې اونه شولو
پټ مې ملګري ته په غوږ کښې اووے
خر مې شاګرام خو پکښې اولیدلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نیولې تل مې د زړهٔ پورې جانان
وېم ورته یو څهٔ وائي نورې جانان

سترګو له خوب به د شپې څنګه ورځي
اسمان کښې ستائي راته ستوري جانان

په کومو سترګو چې ئې غلا کړې وه
اوس په هغو سترګو راګوري جانان

ماحول تیاره شي سپوږمۍ نهٔ ښکارېږي
چې په رانجو کښې سترګې تورې جانان

الیاس! ترې نه بل وطن ته کډه یوړه
اوس مې دې نهٔ راځي په لورې جانان

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما کلے

اوس پــــه ښائســـت ئـــې زهٔ اوچـــت وینمـــه
پـــه کښـــې چـــې نخښـــې د جنـــت وینمـــه
راتـــــه دا تـــــول جهـــــان دوزخ ښــــکاري
پـــه خپـــل وطـــن کښـــې چـــې غربـــت وینمـــه

د غرونـــو مـــنځ کښـــې دا جانـــان کلـــے دے
دغـــه زمـــا خپـــل طوطـــه کـــان کلـــے دے

دا د ولـــو کـــه د خوړونـــو او ســـیندونو ده
کـــه دا ښـــکلا ئـــې د دنګـــو غرونـــو ده
ســـپرلے خـــو څـــهٔ خـــزان ئـــې هـــم رنګـــین دے
دا معجـــــزه ئـــــې د مســـــتو جونـــــو ده

څـــهٔ د عظمـــت او د څـــهٔ د شـــان کلـــے دے
دغـــه زمـــا خپـــل طوطـــه کـــان کلـــے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس په زړګي تري يو ارمان غواړم
ماشومه مينه تري قربان غواړم
دغه نرو تنګو کوڅو ته ئې زۀ
لوګے لوګے دا ټول جهان غواړم

زما د هر ارمان کلے دے
دغه زما خپل طوطه کان کلے دے

زۀ ئې د سترګي عظمتونو نه زار
په کښي صحرا او د دشتونو نه زار
دا چي ښکلا ئې يو په دوه کړه ګلي
د دغه کلي د ګلونو نه زار

په الياس ځکه خوږ ګران کلے دے
دغه زما خپل طوطه کان کلے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا نه پته پناه څۀ ده؟

بې ګناه دوزخ کښې پروت دے
پتنګ کړې ګناه څه ده؟
چې د اور په لمبو سوزي
ترې نه شوې خطا څه ده
د غریب نه تپوس وکړه
دولت څۀ دے غنا څۀ ده
نابینا ترې څۀ خبر دے
تیاره څه ده رڼا څۀ ده؟
دا تپوس د ناوې وکړه
سرخي څه ده حنا څه ده
اے د مینې بې خبره
دعا څۀ ده ثنا څۀ ده
ته په دغه خیال لاهو ئې
حوره څه ده حلوا څه ده
د جانان د خیشت د مخې
ستا د حورو خندا څۀ ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

شـــــبـــخـــه زر کـــړه راتـــه وایـــه
کـــعـــبـــه څـــه ده مـــنـــی څـــۀ ده
بـــې د مســـــتـــو شـــوخـــو جـــونـــو
دا نـــیـــمـــګـــړي دنـــیـــا څـــه ده
درتـــه وایـــم لـــویـــه خـــدایـــه
ســـتـــا نـــه پـــټـــه پـــنـــاه څـــۀ ده؟

قطعه

ژوند زما خاوري ايرې شــولاړم اورباندې ســتي شــوم
ســتا په مينه کښــې جانانه تهمتي شــوم تهمتي شــو

دا چې تاته په ســجدو شــوم خلقو چغې کړې کافر دے
ما وې چې شــئ ناپوهانو جنتي شــوم جنتي شــوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پرهر د مات زړګي مې ژړېدو کښې راته اوخاندل
تا چې د سرو سترګو په ککو کښې راته وخاندل

جوړه ترې د حسن یوه نوې ننداره شوله
ساقي چې د مابنام په رنګینو کښې راته وخاندل

زړګي مې کړې رخصت د انتظار لمحې په مینه
وصال چې د هجران په تورو شپو کښې راته وخاندل

ګونګے چې مې ګلشن کښې په چغار خوشحاله ولید
لعل د امېدونو مړو ایرو کښې راته وخاندل

الیاس! نه د ستم هغه زړې خبرې هېرې شوې
ګل چې د ازغو سره میرو کښې راته وخاندل

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیلۍ

دا د کوم اړخ نه راغله

بې خبره په مستۍ

چې د پېغلو د سرونو

لوپټې ئې په هوا کړې

دا ظالمه ستمګره

دا د مینې بې خبره

بیا راغلې ده چې وران کړي

د معصومو مرغو جالې

بیا راغلې ده چې وران کړي

ښائستونه د باغونو

نرمۍ پاڼې د ګلونو

نو! څنګه غلې شم ملګرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځنګه چې پاتې شم ربه

د سیلۍ په ناکړدو

چې ظلم روا وګڼي

او مینه نهٔ پېژني

نو درته وائم ربه

داسې سیلۍ باندې طوفان راولې

هائیکو

د عبث سوچ په دائره کښې بند يو
دنيا سپوږمۍ کښې ځانله ژوند ګوري
مونږ په ياګانو باندې بحث کوو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بې لـوظـه بـې پښـــتـو ده او بـې نـنـګـه خـو!
دا مــې خـوښــه شــوې ده لا څـنـګـه خـو !

مـا هـم ځـان د اور پـه لـمـبـو وســېـزو
ســـتـا پـرې نـهٔ یـخـیـږي خـوا پـتـنـګـه خـو!

مـا ســره چـې ئـې مـیـنـه بـې حســابـه وي
خـبـر د ے کـه نـرۍ وي دنـګـه دنـګـه خـو!

ســتـرګـو نـه دې زار شـــمـه ننـګـیـالـې دي
دوي بـه قـتـلـول زړونـه بـې جـنـګـه خـو!

مخکښــې شــهٔ الیاســه ګنې چا به لمســولے وې
پـاتـې ده لـیـلـيٰ ګـورے د ډنـګـه خـو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

تپوس

خدايه ستا وركړه ده زۀ څۀ اووايم

د خان بچے دې جنتي پيدا كړو

سر ئې په كانړو شا مدام لګي

د خوار بچے دې لعنتي پيدا كړو

ستا د غټانو دا غټ ښتي بچي

لكه ببلو د مور په غيږه كښي

د زر روپو شوده د ورځې څكي

بل خوا شيرو چې په وړو چاچو

تور سرې مور له په جورابو باندې

د ورځې درې څلور روپۍ اوګټي

نو زړه ته مې راشي چي تپوس وكړمه

د خان بچے ولي په سوري ناست دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

او دا غریب ولي غرمو ته سوزي

بل خوا ژړا راشي په د ے خبره

د ببلو سپے ولي د سرو لوښي کښې

د خوار شېرو په غوښو شخوند وهي

زه چي دا حال په سترګو وینمه نو

د وخت غټانو نه مي کرکه اوشي

ځکه چې دوي هډو انصاف نه کوي

نو که اجازت وي یو تپوس کؤمه

د کائنات خالقه وایه راته

د خوارو دا حال به بدل شي چرته

کنه هم دوي به همیشه داسې وي ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په سر ببر څیري ګرېوان به نهٔ یم
ته چې راګورې نو حېران به نهٔ یم

که مې د غېرو سپرلے وران نهٔ کړو
ګرېوان مې وشلوئ خزان به نهٔ یم

د وطن شاړې که مې ګل نهٔ کړې
سترګې مې اوباسئ باران به نهٔ یم

که د باطل د سترګو خس نهٔ شومه
کافر مې ګڼئ مسلمان به نهٔ یم

ستا په الفت که ځان قربان مې نهٔ کړو
الیاس قسم خورمه انسان به نهٔ یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

سندره

ستا په تکل کښې به تر مرګه پورې ژاړمه زۀ
عشق به دې غواړمه زۀ، د زړګي سره

که تللې تللې دواړه یاره
چرته د ژوند په نیمه لاره
خپلې سلګۍ به درته شمارمه زۀ
عشق به دې غواړمه زۀ، د زړګي سره

که تۀ راځې راځې نو راشه
راشه دلبره په خندا شۀ
لارې کوڅې به درته څارمه زۀ
عشق به دې غواړمه زۀ، د زړګي سره

په سترګو سترګو کښې خمار شۀ
ما وې میلمۀ ئې لږ ایسار شۀ
راته ئې چغې کړلې لاړمه زۀ
عشق به دې غواړمه زۀ د زړګي سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپرلیه

خپر په نازونو او ادا راشه
سپرلیه راشه یو ځل بیا راشه

په کښې هر ګل چې خندېدلے وینم
د زړۀ په کور مې د اشنا راشه

ستا دې په خپلو رنګینو قسم وي
پاتې چې نۀ شې خامخا راشه

خوشې صحرا کښې د ګلونو خاطر
په شاړو کندو او بېدیا راشه

خزان خو ډېر دے ژړولے الیاس!
تۀ ورته خېر دے په خندا راشه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خندا ئې د سرو شونډو پرونۍ مې یاده شوې ده
هغه د خیالونو لېونۍ مې یاده شوې ده

شپه د انتظار وه خو مزه هم په کښې ډېره وه
ادا ئې د سرو سترګو بېګانۍ مې یاده شوې ده

ګرځې مې خیالونو کښې والله چې مې هېرېږي نۀ
په خپل حسن مغروره ښاپېرۍ مې یاده شوې ده

ساقي ستا د نیمګړي جام سرور مې نۀ خو ښیږي
نشه د خپلې مستې شان ځوانۍ مې یاده شوې ده

الیاس! چې تا د زلفو سره خیال کښې لوبولے وو
بیا جوړې نن هغه زولنۍ مې یاده شوې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نمر سپوږمۍ کړه په ځلا مې کړه خدایه
دے تیارو لره رڼا مې کړه خدایه

که د بل چا نوم په خله مې واخستلو
درته وائم چې رسوا مې کړه خدایه

چې د یار په تلي پرېوځمه بې خوده
یو قطره بس د حنا مې کړه خدایه

چې بدله د حسېن واخلم د یزید نه
نر سپاهي د کربلا مې کړه خدایه

د باطل سترګو له سور د اور بڅرے
تورو تیارو کښې د عقبٰي مې کړه خدایه

چې ترې رېره شوکؤم د حق دپاره
د فرعون غېږ له موسيٰ مې کړه خدایه

که وختونه د ژړا راباندې راغله
الیاس ! وائي په خندا مې کړه خدایه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

راواچوه چې شـــل شـــي ګـلـه بـیـا پـه دې خبره
شـــین شـــو د خـنـدا نـه مې اشـــنـا پـه دې خبره

مینـه عبـادت کښـــې حســـاب شـــوې د ازلـه ده
زړۀ رانـه تـا وړے بـس والله پـه دې خـبـره

مـا وې تـۀ بـه شـــنـۀ شـــې د خـنـدا نـه راتـه ګلې
تـا بـه راتـه وئـیـلـه بـې وفـا پـه دې خـبـره

څوک ئې ډېر زیات خوښ دے مونږه دواړو کښـــې
راځـه چې خبر دے شـــرط کېږدو ملا پـه دې خبره

مـا وې د هر چـا ســـره مینـه ښــۀ ده مینـه ښـــۀ ده
تـا بـه هـم کـولـه مـې خـنـدا پـه دې خـبـره

الیـاس ! تـه د یـار مینـه نصـیـب شـــوې ده ملګرو
اور اخـلـي قسم دے چې دنـیـا پـه دې خـبـره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په پېغ مخې دلربا باندې مئین شوم
لېونے یم په سودا باندې مئین شوم

دا خندا پسې ژړا وي دا متل دے
نو بیا څهٔ له په خندا باندې مئین شوم

چې اقرار کښې دې انکار کولو یاره
ستا په دې یوه ادا باندې مئین شوم

چې بار بار په کښې پښتو ستائي ملګرو
په شعرونو د حمزهٰ باندې مئین شوم

زهٔ الیاس! د خپله ځانه ګیله مند یم
چې له تا شان بې وفا باندې مئین شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

(هائیکو نما نظم)

چې اوازه د بې ننګۍ یې راغله
ورسره زور تعلق مې پرېښودلو
په یو هندو بت خیله نه ورانیده

په راه راست یې خلق نه پوهیده
دا ځل په هر چا کښې شعور راغلے
ستا په وحشت درشخیله نه ورانیده

په دوه روپو دي خپل ایمان خرڅ کړو
که د ضمیر سودا دي نه وه کړے
پګړۍ به ستا شاه خیله نه ورانیده

دا چې یو بل پسې لګیا یو مونږه
دے کښې ضرور به دچا ګوته وه
صفونه بې د تیله نه ورانیده

۲۲ جنوري۲۰۲۳ -- دمام

(c) ketabton.com: The Digital Library

راز (ازاد نظم)

لکه لعل چې پټ مسکن کړي
د کمر غیږ کښې د ننه
د اسې تا په سل پردو کښې
ځان رانغښتے د ے دلبره
کله یو څاڅکے د نور شے
کله ساز نغمه سندره
کله خپل رازونه واړه
په یو دم کښې ټول افشان کړے
کله ګل ته غسل ورکړے
د سحر په پاکه پرخه
کله تکه توره شپه کښې
د سپوږمۍ رڼا خوره کړے
د د ے هر څه باوجود هم
که زه وایم چې جانانه
زه تا نه پیژنم اورے
نو رېښتیا خبره دا ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان مې نه دے پیژندلے
ګنې ولې به لګیا ووم
خدایه پوهه مې په ځان کړے
چې مستي شم او سرور شم
چې جنون شم یو ارمان شم
بس چې مینه شم وفا شم
لویه خدایه لویه خدایه
بس چې ستا شم
بس چې ستا شم

پراناګووا - برازیل ۲۰۰۷

د اختر په راتګ

یه د مابنام تیارو غرور مهٔ کوئ
یو نوے جوش نوے سحر به راځي
دا څو د غم ورځې به هم تیرې شي
د خوشحالۍ نه ډک اختر به راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ژوند له په اسباب به غزل نه وایم
نور داسی بېتاب به غزل نه وایم

وائې راته وژنم دي څه مه وایه
څنګ په اضطراب به غزل نه وایم

ویمه که جناب پري خفه کیږي نو
خیر دے په جناب به غزل نه وایم

روغه د قاتل سره مې شوي ده
بس په انقلاب به غزل نه وایم

دے مې د مرضۍ سندرې نه وائې
نور په دے رباب به غزل نه وایم

بې وخته حسرتونو بوډا کړے یم
اوس دي په شباب به غزل نه وایم

(c) ketabton.com: The Digital Library

زیرے د اختر راباندې ته کوے
هلاله په مهتاب به غزل نه وایم

زمونږه یې خاورین کورونه وړي دي
چرته په سیلاب به غزل نه وایم

ښار مې نقاب پوشو لوټې لوټې کړو
خدایګو په نقاب به غزل نه وایم

روښانه سباؤن پکښې روښان نه دے
دهوکه ده په سراب به غزل نه وایم

تا پرې ساده خلق ترهه ګر کړله
امیرصیب په ثواب به غزل نه وایم

یار دې د چکوال سره ملګرے شو
الیاسه په خوشاب به غزل نه وایم

۲۵ مئ ۲۰۲۳ دمام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خپله خاوره خپل اختیار لاسو له ورشي
ځان چې اوپیژني وار لاسو له ورشي

د میرېږ په رنګ وزرې پورې وشې
د کم اصلو چې اختیار لاسو له ورشي

ګلستان غوندې وطن پکښې کنډر شي
د کم عقلو چې سرکار لاسو له ورشي

شخوند وهي چې د غریب سړي په غوښو
دا ظالم دي د زردار لاسو له ورشي

په فریب یې ګډوي د ځان د پاره
بس پاړو له چي یو مار لاسو له ورشي

پند تري واخلي دومره لویه ګټه اوکړي
ادب خوښو له چي زیار لاسو له ورشي

لوئ الله به یې بخښي دا یې باور دے
که الیاس یې ګناهنګار لاسو له ورشي

۲۸ مئ ۲۰۲۳ دمام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځې په نیمي شپې باندي ثنګه ثنګه چل اوشو
ما شان بې اسرې باندي ثنګه ثنګه چل اوشو

خړه شوله ځان پکښې د ځان په رنګې نه وینم
دا په ائینې باندي ثنګه ثنګه چل اوشو

ژوند ته پکښې نه پرېږدي ساده او پښتانه خلق
دا په زمانې باندي ثنګه ثنګه چل اوشو

ځان پکښې یادې خالي د ځان پکښې صفت کوې
ستا په ترانې باندي ثنګه ثنګه چل اوشو

اوس د راتلو ګمان دي زړه ته هډو نه راوالم
دا دي په وعدې باندي ثنګه ثنګه چل اوشو

موده اوشوه چې خبر مو د یو بل نه دې اخستې
ستا په یارانې باندي ثنګه ثنګه چل اوشو

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د مات زړګي د رغیدو سندري نه وائې
ربابه په نغمے باندي ثنګه ثنګه چل اوشو

الیاس ته دي د زړه پټه خبره پکښې اوکړله
دا دي په بهانے باندي ثنګه ثنګه چل اوشو

۲ جون ۲۰۲۳ دمام

هائیکو

ثنګه به په دغه خاوره امن شي
دلته د غریب چي حق تلفي کیده
ډیرو ورته چینګه خوله نیولي وه

هائیکو

غرض مي دا وي چي پښتون بیدار شي
زه په پښتو کښې لیک ته هڅه اوکړم
بس خو یاګاني دي چي نه مي پریږدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هائیکو

ښکاري حق پرست نه ئې
شل شل دي جوړ کړي دي
سم شلتالو نه وائې

هائیکو

دلته د قاضي په فیصلو کښې هم
قتل د انصاف کیږي په جار باندي
نو دلته زلزله به په مونږ نه راځي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

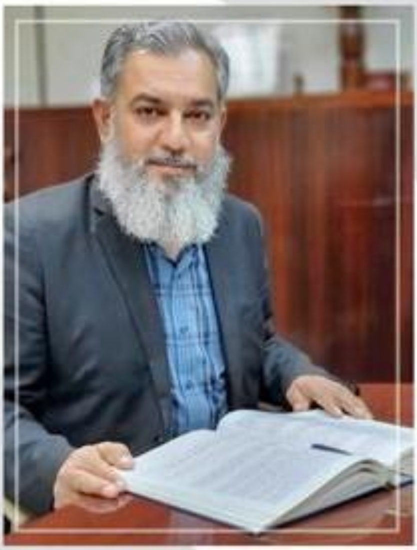

زه يې د اولس د زړۀ سلطان کړمه
خوي راله يزدان داسې راکړے دے

الياس د وخت جابرته نبغ ولاړ يمه
فکر راله توان داسې راکړے دے

محمدالياس

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library